

Губернатор

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄

ΑΡΙΘ. — 49

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1908

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 8
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιῶσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας — Ἀνακρι-
βειῶν ἔλεγχος — Διωγμοὶ Ὀρθοδόξων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνα-
τολικῇ Ρωμυλίᾳ — Νέα βουλγαρικὰ κακουργήματα — Μνήμη
τῶν ἐν εὐσεβείᾳ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς
συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Λόγος πρὸς τὸν ἀεί-
μνηστον Ἰωάννην Δ. Τανταλίδην — Ἀγγελίαι δικαστιναί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Ε΄.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν προηγηθέντων ἀρθρῶν κατε-
δείχθη ὅτι, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς
ὀριστικὴν ἐξαφάνισιν πασῶν τῶν, εὐλογοφανῶν τε
καὶ μὴ τοιούτων, αἰτιάσεων τῶν Βουλγάρων, οὐδε-
νὸς ἡμέλησε καὶ οὐδεμιᾶς θυσίας ἐφείσθη, προβάσα
μέχρι τοῦ νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτοῖς, εἰ καὶ μὴ ἀποτε-
λοῦσι τότε κράτος αὐτόνομον) τὴν ἀνίδρυσιν, ἐν
τῇ ἀρχαίᾳ ἑδρᾷ τῶν αὐτοκεφάλων Βουλγάρων ἀρ-
χιεπισκόπων Τυρνόβου, βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἐ-
πεκτεινομένης ἐπὶ τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ ἐφ'

ἀπασῶν τῶν μικτῶν ἐπαρχιῶν τῆς Θράκης καὶ
Μακεδονίας (ἐν αἷς ἐπλειοψήφει τὸ βουλγαρικὸν
στοιχείον), μετ' ἰδίᾳ Συνόδου διοικούσης αὐτὴν
καὶ ἐκλεγούσης τοὺς ἐπισκόπους καὶ μητροπο-
λίτας τῆς· πρὸς δὲ, μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ
ἐνδημεῖν τὸν Ἐξάρχον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ-
σάκις λόγοι σοβαροὶ ὑπεγόρευον τοῦτο, ὅς
ὅρους καὶ συνθήκας ἐπιτρέπεται τοῦτ' αὐτὸ καὶ
τοῖς Πατριάρχεις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ
Ιεροσολύμων.

Ἀλλὰ, τί ἐπὶ πλέον ἀπήτουν οἱ Βούλγαροι πρὸς
πλήρωσιν τῶν πόθων των; Ἰδοὺ ταῦτα. Ἀπήτουν
ὅπως τὰ ἡμίση τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀτι-
να ὑποχρεωτικῶς θὰ ἦσαν πάντοτε Βούλγαροι, συμ-
μετέχοντα οὕτω τῆς διοικήσεως τοῦ Οἴκ. Θρόνου,
ἀπαρτίζωσιν ἅμα καὶ ἰδιαιτέραν διαρκῆ Σύνοδον
αὐτοτελῆ, ἐδρεύουσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ
τὴν προεδρείαν ἐνὸς Ἀρχιεπισκόπου, τῇ
συμμετοχῇ καὶ λαϊκῶν τινων Βουλγάρων, ἡ ὁ-
ποία Σύνοδος, ἡ Μικτὸν Συμβούλιον, νὰ ἐξασχῇ
κανονικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν ἀπεριόριστον δικαιο-
δοσίαν ἐφ' ἀπάντων τῶν Βουλγάρων τοῦ Οἴκου-

μενικοῦ Θρόνου, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν εὕρισκοντο, διορίζουσα βουλγάρους ἐπισκόπους ὅπου ἤθελεν ἐγκρίνει καὶ κανονίζουσα, ἀπ' εὐθείας, μετὰ τῆς Πολιτείας πᾶν σχετικὸν ζήτημα. Τοῦτ' αὐτὸ ζητεῖ καὶ τὴν σήμερον ὁ βούλγαρος Ἐξάρχος. Προκηρύττων τὴν Ἐξαρχίαν ὡς Ὁρθόδοξον καὶ μέρος ἀδιάσπαστον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀξιοί, ἐν ταύτῃ, ὅπως ἀναγνωρισθῇ αὐτῇ, Ὁρθοδόξῳ Ἐπισκόπῳ τιτλοφορουμένῳ, τὸ δικαίωμα νὰ ἐδρεύῃ μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῇ κανονικῇ, δηλονότι, ἔδρᾳ ἐτέρου Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ νὰ σχηματίσῃ περὶ ἑαυτὸν Σύνοδον διαρκή, αὐτοτελῆ καὶ διακεκριμένην ἀπὸ τῆς διαρκoῦς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἥτις Σύνοδος τῆς Ἐξαρχίας, (τῆς ἄνευ καθωρισμένων ὁρίων δικαιοδοσίας), νὰ διοικῇ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ὀθωμ. Αυτοκρατορίας Βουλγάρους χριστιανούς, διορίζουσα Ἐπισκόπους ἐν ταῖς ἔδραις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ἤδη κανονικῶν τοιούτων Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων. Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὁ Ἐξάρχος, ἐν τῷ τακρίῳ του, διεκδικεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπικαλούμενος τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνες καὶ διατάξεις, διότι, γράφει, βάσις τῆς διοικήσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐτέθη «ὅτι αὕτη δέον νὰ ᾖ πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνες καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξος».

Ὁ Ἐξάρχος τῶν Βουλγάρων, ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος, ἐδρεύων μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, παραπλεύρως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ αὐτοτελοῦς Συνόδου διοικήσεως τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς περιφέρειας τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ὁμοφύλους τῆς καὶ διοριζούσης Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἤδη ὑπαρχόντων τοιούτων! ταῦτα δὲ πάντα, συμφώνως πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνες καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξος»!!! Ὁ ἀναγινώσκων τοὺς τερατώδεις τούτους παραλογισμοὺς, τοὺς ὑπερβαίνοντας πᾶ-

σαν ἐννοίαν καὶ ἀκοήν, ἐκὼν ἄκων ἐξαναγκάζεται νὰ διερωτήσῃ ἑαυτὸν ἂν, (ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ ιδέαι αὗται προέρχονται ἀπὸ σώων φρενῶν καὶ νηφαλίου διανοίας) ἂν δὲν εἶναι ματαία ἀπώλεια χρόνου ἢ ἀνασκευὴ τῶν παραλογισμῶν ἀνδρῶν τοιαύτης κακῆς πίστεως, τολμώντων νὰ ἐπικαλῶνται καὶ νὰ ἀναφέρωσι τοὺς ἱεροὺς κανόνες, ἐνῶ, ἀπὸ ἡμισείας ἤδη ἐκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα, ἡ ἀσύστολος καὶ κατάφωρος συστηματικὴ περιφρόνησις καὶ λακπάτησις τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θρησκευτικῶν διατυπώσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον μέλημα καὶ ἡ μόνη ἀσχολία των!

Διότι, ποῦ καταλήγουσιν αἱ βουλγαρικαὶ ἀξιώσεις; Ἀπλούστατα καὶ καθαρῶτατα, ὅπως δύο ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, καὶ δὴ πρωθιεράρχαι, (ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἐξάρχος) δύο, λέγομεν, ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, ἐγκατασταθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει, ἐνεκα λόγων φυλετικῆς διακρίσεως καὶ ὅπως, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν δύο τούτων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, λειτουργῶσι, διακεκριμένοι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, δύο Σύνοδοι, δύο δηλαδή κεντρικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἐντελῶς ὁμόδοξοι καὶ ὁμόθρησκοι, ἐξασχοῦσαι τὴν δικαιοδοσίαν των ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐπαρχιῶν, ψηφίζουσαι καὶ χειροτονοῦσαι, διὰ τὰς αὐτὰς ἐπαρχίας, ἐπισκόπους ὀρθοδόξους, ἐδρεύοντας, ἄνευ, καθωρισμένων ὁρίων δικαιοδοσίας, ἐν ταῖς αὐταῖς πόλεσι, παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων, μεριζομένους τὸ ποίμνιον ἀπὸ φυλετικῆς ἀπόψεως.

Ἀλλ' αἱ θεωρίαι αὗται ἀποτελοῦσιν, ἀπροκαλύπτως, τὴν ἐκ θεμελίων ἀνατροπὴν καὶ ἀναίρεσιν ἀπασῶν τῶν περὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων τῶν κανόνων. Διότι, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, τὰς θεσπισθείσας ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων, ὡς θεμελιωδῶν, οὐδεμίᾳ ποτὲ παρέκκλισις ἐγένετο, ἐκάστη πόλις, μετὰ τῆς περιφέρειας αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἐν σύνολον ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον, ὑπὸ ἑνα ἐπίσκοπον θεσπιζομένου ρητῶς ὅτι, καὶ ἂν ἔτι αἱρετικὸς τις ἐπίσκοπος μιᾶς πόλεως προσήρχετο εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὗτος θὰ εἶχε τᾶξιν πρεσβυτέρου «ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο ἐπίσκοποι ὦσι» διακελεύει ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅτι τὰ δίκαια ἐκάστης ἐπαρχίας θέλουσι μένει ἀβίαστα ὅτι εἰς

οὐδένα Ἐπίσκοπον ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεμβαίνει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἄλλου ἐπισκόπου πρὸς χειροτονίαν, ἢ ἐπιτέλῃσιν οἰασδήποτε ἄλλης ἱερατικῆς πράξεως, καὶ τοῦτο ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως τῶν τολμησόντων νὰ διαπράξωσι παρόμοιον πλημμέλημα· ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἐκάστης μητροπολιτικῆς περιφέρειας ἓνα καὶ μόνον ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωρίζωσι πρόεδρον, τὸν ἐν τῇ Μητροπόλει προεστώτα Ἐπίσκοπον· ὅτι τὰ γεωγραφικὰ ὅρια ἐκάστου τῶν πέντε πατριαρχικῶν θρόνων Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, εἰσὶν ἀκρίβιστα καθωρισμένα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἱερῶν Κανόνων, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπάρξεως οὐδεμιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἀνεξαρτήτου τούτων, ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐκάστου περιφέρειᾳ, ἄνευ τῆς συναίνεσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιτελέσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων.

Τούτων ἀπάντων ἕνεκεν, Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις, ἄνευ ὁρίων, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ· πᾶσα δὲ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία, εἴτε ἐπισκοπικὴ, εἴτε μητροπολιτικὴ, εἴτε πατριαρχικὴ, εἴτε αὐτοκέφαλος, ἔσχε πάντοτε ἀναγκάως τὰ γεωγραφικὰ ὅρια αὐτῆς, ἐξ ὧν καὶ προσελάμβανε τὴν ὀνομασίαν τῆς· οἷον, Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Κύπρου, Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας, Ἐφέσου, Σμύρνης, Πολυανῆς, Μετρῶν κτλ. Οὐδεὶς δὲ ποτὲ Πατριάρχης, ἢ αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης, ἢ Ἐπίσκοπος, ἐν οὐδεμιᾷ ἐποχῇ καὶ περιστάσει, διετύπωσέ ποτε ἀξιώσεις δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν ἔξω τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιφέρειας κατοικούντων ὁμοδόξων καὶ ὁμοεθνῶν αὐτῷ· π. χ. ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ διαμενόντων, ἐκ τῆς περιφέρειας του, ὁρθοδόξων, ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ τοιούτων καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατὰ συνέπειαν, καὶ αὐτοκέφαλος βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐὰν ποτὲ ἤθελε κανονικῶς ἀναγορευθῇ, αὕτη θὰ ἔχει τὰ γεωγραφικὰ τῆς ὅρια, καθὼς ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ὅρια πᾶσαι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀρχαῖαι τε καὶ νεώτεραι καὶ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, μὴ ἐξαρτωμένη ἀπ' αὐτῆς, θὰ ἡδύναται νὰ συνυπάρξῃ. Αἱ ἀξιώσεις

λοιπὸν τῶν Βουλγάρων, ὅπως, ἴδιος πνευματικὸς ἀρχηγὸς αὐτῶν χειροτονηθῇ, ἀπολελυμένως πάντων τῶν ἀπανταχοῦ Βουλγάρων, ἄνευ δηλ. γεωγραφικῶν ὁρίων, ἐδρεύων ἐν τῇ ἑδρᾷ ἑτέρου Ὁρθόδοξου πρωθιεράρχου, ἐξασκῶν τὴν δικαιοδοσίαν του ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφέρειας τούτου καὶ ἐγκαθιστῶν ἐπισκόπους παρὰ τὸ πλεονῶν ἄλλων ὁρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφέρειας τούτων, ἀποτελεῖ καταφανῆ ἀναίρεσιν, τόσον τῶν νόμων τῆς λογικότητος, ὅσον τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Λέγομεν δὲ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀμφιβάλλοντες, ὡς ἐξετάσωσιν, ἂν ἐπιτρέπηται ἡ συνυπαρξὶς δύο καθολικῶν ἐπισκόπων ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων· π. χ. Γερμανοῦ καὶ Σλαύου ἐν Βιέννῃ, ἢ ἐν Πράγᾳ, ἢ Γάλλου καὶ Ἰταλοῦ ἐν Μασσαλίᾳ (ἐνθα ἀριθμοῦνται 50,000 Ἰταλῶν), ἢ Γάλλου καὶ Ἀγγλοῦ ἐν Λονδίνῳ ἢ ἐν Παρίσι· ἢ δύο Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων (Ἀγγλοῦ, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Οὐαλοῦ ἢ Ἰρλανδοῦ) ἐν Λονδίνῳ, ἢ ἐν Ἐδιμβούργῳ. Ἡ, ἂν δὲν θέλωτι ξένα παραδείγματα, ὡς ζητήσωσιν οἱ Βούλγαροι παρὰ τῆς Ρουμανίας τὴν ὑπαρξίν Βουλγάρων ἐπισκόπων ἐν Δόβρουτζᾷ ἢ ὅπου ἄλλαχού τῆς Ρουμανίας ὑπάρχουσι Βούλγαροι· ἢ οἱ Ρουμάνοι τὴν ὑπαρξίν ὁμοφύλων ἐπισκόπων τῶν ἐν Βεσσαραβίᾳ καὶ ἄλλαχού τῆς Ρωσσίας, ἢ ἐπὶ τῆς βουλγαρικῆς ὁχθῆς τοῦ Δουνάβεως ὅπου οὐκ ὀλίγοι ρωμουνικαὶ κῶμαι ἀπαντῶσιν· ἢ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐγκαθίδρυσιν Ἑλλήνου ἐπισκόπου ἐν Ὀδησσῷ, ἢ ἐν Καυκάσῳ τῆς Ρωσσίας· ἢ οἱ Γεωργιανοὶ τὴν συνυπαρξίν Ρώσσοι καὶ Γεωργιανοῦ ἐπισκόπου, Ὁρθοδόξων ἀμφοτέρων, ἐν Τυφλίδι ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς ὁρθοδόξοις ἐπισκοπικαῖς ἑδραῖς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῆς Ἰθρίας. Καὶ ὅμως, οἱ συντάκται τοῦ πρὸς τὴν Ὑ. Πύλιν τακρίριου τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, τολμῶσι νὰ ἐπικαλῶνται τὴν πλήρως τῶν παραλογισμῶν τῶν ἐν ὀνόματι τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θρησκευτικῶν διατυπώσεων τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ΔΙΟΤΙ Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ. Τάλαινα Ὁρθοδοξία ! ! !

Ὑπάρχει ὅμως καὶ τι πλεον τούτων, ἀποτελοῦν τὴν κωρωνίδα τῶν παραλογισμῶν καὶ ἀντιφάσεων

τοῦ βουλγαρικοῦ τακριρίου. Αἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ διατυπούμεναι ἀξιώσεις ἀντίκεινται, οὐ μόνον πρὸς τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, τὸν νομοθετηθέντα παρ' αὐτῶν τούτων τῶν Βουλγάρων. Κρινάτωσαν οἱ ἀναγνώσται ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀϋθεντικῶν κειμένων τούτου.

«**Ἡ ὀρθόδοξος ἐθνικὴ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία.**

»Ἡ αὐτοκέφαλος ὀρθόδοξος βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, ἡ φέρουσα τὸν τίτλον **Ἐξαρχία**, ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διοίκησις τῆς ἔχει ὡς βᾶσιν τὸν ἴδιον Ὀργανικὸν Νόμον καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν κανονισμόν.

»Ἡ **Ἐξαρχία** διακρίνεται εἰς ἐπαρχίας, ἐκ τῶν ὁποίων, αἱ εὐρισκόμεναι ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ἐπεκυρώθησαν εἰδικῶς δι' αὐτοκρατορικὸν Φερμάνιον· αἱ δὲ λοιπαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας.
(ἔπεται ὁ κατάλογος τῶν ἐπαρχιῶν)

»Ἡ **Ἐξαρχία** διοικεῖται ὑπὸ τῆς **Ἱερᾶς Συνόδου**, ἐκάστη δὲ ἐπαρχία ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

»Ὑπατος ἀρχηγὸς τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, εἶναι ὁ **Ἐξάρχος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου**. Ὁ Ἐξάρχος προεδρεύει ταύτης, ἀπουσιάζοντα δὲ ἀντικαθιστᾷ ἐν τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

»Οἱ ἐπίσκοποι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἐξαρχίας διακρίνονται νᾶ ὡς κανονικὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὰ μέλη ταῦτα, τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν, ἐκλέγονται παρὰ τῶν ὁμοιοβάθμων τῶν, παρεδρεύουσιν ἐν ὀνόματι τούτων καὶ ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτοὺς, εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν διοίκησιν τῆς Ἐξαρχίας.

»Ἐν ἐκάστῃ ἐπαρχίᾳ λειτουργεῖ ἐν ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου, ἡ τοῦ ἀντιπροσώπου του Αἱ ἐφάσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τούτου ὑποβάλλονται ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. . . .

(Ἐπονται τὰ περὶ προσόντων καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἐξάρχου, τῶν μητροπολιτῶν, τῶν μελῶν τῶν ἐπαρχιακῶν Συμβουλίων, περὶ κλήρου, μονῶν κτλ.).

»Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκλέγονται ἐκ τῶν μητροπολιτῶν καὶ παρ' αὐτῶν, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἐπὶ τετραετῇ περιόδῳ.

Ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ ιδιότητι αὐτῆς ὡς ἀνωτάτης πνευματικῆς Ἀρχῆς, ἐπέκτείνεται ἐφ' ἀπάσης τῆς Ἐξαρχίας.

»Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς πιστῆς τηρήσεως τῆς διδασκαλίας τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῆς ἀνελλιπούς ἐκτελέσεως τῶν λειτουργικῶν διατάξεων ἐπὶ τῆς πιστῆς τηρήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν παρὰ τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς. . . .

» . . . Ἐπαγρυπνεῖ ἐπίσης ἐπὶ τῶν μονῶν . . . ἐπιθεωρεῖ καὶ ἐγκρίνει τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν σχολῶν θρησκευτικὰ βιβλία

»Τὰ ἱεροσπουδαστήρια ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. . . .

»Αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰσὶ διαρκεῖς, προεδρεύονται δὲ παρὰ τοῦ Ἐξάρχου, ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ.

»Τὰ ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια θεωροῦσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς διαφορὰς . . . τὰς περὶ γάμων . . . , μνηστειῶν, διαζυγίων. Τροποποιοῦσιν ἢ ἐγκρίνουσι τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ ἐξασφαλίζουσιν τὴν περιφρούρησιν τῶν ὑλικῶν ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων.

(Ἐπονται τὰ περὶ ἐκκλησιαστικῶν τελῶν, τὰ περὶ καθηκόντων τοῦ κλήρου καὶ περὶ τελετῶν κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κεκανονισμένας διατυπώσεις).

»Ἡ διοίκησις τῶν μονῶν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς τηρήσεως ἐν γένει τῆς τάξεως

»Πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐξαρχίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ἡγεμονικὴ Κυβέρνησις (τῆς Βουλγαρίας) καταβάλλει ἐτησίως εἰς τὸ ἐξαρχικὸν ταμεῖον, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἀντιστοιχοῦν ὑπὸ τοῦ συνόλου τοῦ φόρου 40 ἑκατοστῶν ἐπὶ παντὸς γάμου τελουμένου ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ).

Κατὰ τὰς θεμελιώδεις λοιπὸν ταύτας διατάξεις, τὰς διεπύσσας τὰ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, αὕτη ἀποτελεῖ ὀργανικὸν ὅμα ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον, ἀπαρτιζόμενον, τὸσον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ. Ἀνωτάτη αὐτῆς ἀρχὴ εἶναι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ἐπεκτείνουσα τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐφ' ἀπάσης τῆς περιφέρειας τῆς Ἐξαρχίας καὶ λειτουργοῦσα, διαρκῶς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν, εἴτε τοῦ Ἐξάρχου, εἴτε τοῦ ἀντιπροσώπου

του, ἐν ἀπουσίᾳ τούτου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος αὕτη κανονίζει τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἐξάρχου καὶ τῶν μητροπολιτῶν, τὰ τοῦ κλήρου καὶ τῆς θείας λατρείας, τὰ τῶν ἱεροσπουδαστηρίων, τὰ τῶν μονῶν, τὰ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ τῶν ὁρησκευτικῶν βιβλίων, κτλ. Αὕτη δὲ ἀποτελεῖ τὸ Ἐφετεῖον τῶν ἐν ἐκάστη μητροπόλει ἐδρευόντων Συμβουλίων, τῶν ρυθμιζόντων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, τὰ τῆς ἐπαρχίας, τόσον ἀπὸ πνευματικῆς ὁδὸν καὶ ἀπὸ υἱακῆς ἀπόψεως.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΤΑΥΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΨΙΣΤΑΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΝ ΣΟΦΙΑ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΕΞΑΡΧΟΥ, ΑΤΕ ΑΠΟΥΣΙΑΖΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΚΕΙΘΕΝ, πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῶσι τὰ ἐν τῷ πρὸς τὴν Ὑ. Πύλιν τακρίῳ τοῦ Ἐξάρχου ἀναγινωσκόμενα περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς ἰδρύσεως, ἐνταῦθα, Συνόδου, πρὸς κοινοβουλευτικὴν, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, διοίκησιν τῶν τῆς Ἐπαρχίας πραγμάτων; ποῖον ἐπιζητοῦσι νὰ φενακίσωσι διὰ τῶν ἀναληθειῶν τούτων; Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ὁποῖαν ζητοῦσιν, ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ κανονικῶς, ἐπεκτείνουσα τὴν δικαιοδοσίαν της ἐπὶ συμπάσης τῆς περιφέρειας τῆς Ἐπαρχίας, κατὰ τὰς παρατεθείδαις διατάξεις τοῦ ὁργανικοῦ νόμου αὐτῆς τῆς Ἐπαρχίας.

Ποῦ λοιπὸν καὶ ἐπὶ τίνος θὰ ἐξασκήσῃ τὴν δικαιοδοσίαν της ἡ ζητούμενη δευτέρα ταύτη Σύνοδος; ποία δὲ χριστιανικὴ — οὐχὶ πλέον Ὁρθόδοξος — Ἑκκλησία, ἔχει ἢ ἔσχε ποτὲ δύο Συνόδους, λειτουργούσας ταυτοχρόνως ἐπὶ μιᾷ καὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς περιφέρειας; δὲν ἀποτελοῦσι δὲ, ἀπλῶς καὶ καθαρῶς, ἐμπαιγμόν, τὰ ἐν τῷ τακρίῳ γραφόμενα ὅτι ὁ Ἐξάρχος, ὡς ἐστερημένος τῆς ἀπαραιτήτου Ἱερᾶ Συνόδου, ἀδυνατεῖ νὰ διοικήσῃ κανονικῶς τὰ τῆς Ἐπαρχίας πράγματα καὶ κάμπτεται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἣν, ὡς ἐκ τούτου, ὑπέχει ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων;

Ἐν τῷ ἐξαρχικῷ τακρίῳ λέγεται, πρὸς τούτοις, ὅτι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐπαρχίας, ἐλειτούργει Ἱερὰ Σύνοδος πρὸς εὐταξίαν καὶ πρόοδον τῆς Ἑκκλησίας, ἀλλ' ὅτι ἀ-

κολούθως «ἐνεκεν ἀγνώστων λόγων»! ἔπαυσεν αὕτη λειτουργοῦσα. *O sancta simplicitas!* ἃς λύσωμεν λοιπὸν ἡμεῖς καὶ τὴν προσπεποιημένην ἀπορίαν ταύτην τῶν συντακτῶν τοῦ τακρίου.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς (ἀντικανονικῆς καὶ τῇ βουλῇ τῆς ὅλως ἀναρμοδίας πολιτικῆς Ἀρχῆς), ἰδρυθείσης Ἐπαρχίας, ὁ ἀρχηγὸς ταύτης, λακπατῶν πάντα ἱερὸν κανόνα καὶ θεσμόν τῆς Ὁρθόδοξου Ἑκκλησίας, ἐγκαθίδρυσεν ἐνταῦθα ἑαυτὸν καὶ τὴν βουλγαρικὴν Σύνοδον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔδει νὰ παραμένῃ αὕτη ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἣς ἀπετέλει μέρος, ἀμέσως ἀπὸ ταύτης διοικουμένη, πᾶσα ἡ ὑπὸ Βουλγάρων οἰκουμένη χώρα.

Μετὰ τὴν σύστασιν ὅμως τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας καὶ τῆς αὐτονόμου ἐπαρχίας τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ἐν αἷς περιελήφθη κατὰ μέγιστον μέρος ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς (περὶ τὰ 2 1/2 ἐκατομύρια), ἡ βουλγαρικὴ Ἐπαρχία, οἰκεία βουλῇ καὶ προαιρέσει, μετῆνεγκε τὴν ἑδρὰν τῆς Ἱερᾶ Συνόδου εἰς Σόφειαν. Ἄν δὲ ὁ Ἐξάρχος, ἐπανακάμψας, ἐγκατέστη μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔπραξε τοῦτο οὐχὶ χάριν τῶν ἀληθῶν ὁρησκευτικῶν συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν τῶν ὀλίγων ἐκατοστίων χιλιάδων Βουλγάρων τῶν ἐναπολειφθέντων, ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἡγεμονίας καὶ τῆς αὐτονόμου Ἐπαρχίας, ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, (διότι διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ταύτας ἐπῆρκει καὶ ἐπαρκεῖ ἡ ἐν Σοφίᾳ Σύνοδος, καθὰ πιστοῦται ἐκ τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου ταύτης), ἀλλὰ χάριν ἄλλων ὀπισθοβούλων σκοπῶν, ἐφ' ὧν ἀπαίσιον ἐπέχυσαν φῶς αἱ ἀπὸ τοῦ 1903 ἐνέργειαι καὶ τὰ ἔγγραφα τῶν γνωστῶν βουλγαρικῶν Κομιτάτων.

Ἐνδιετρίψαμεν εἰς τὰ ἀφερόντα τὸν Ὁργανικὸν Νόμον τῆς βουλγαρικῆς Ἐπαρχίας οὐχὶ ὡς ἀποδίδοντες κῦρὸς τι εἰς τὰς, τοιάσδε ἢ τοιάσδε, διατάξεις αὐτοῦ, αἵτινες κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὁρθόδοξου Ἑκκλησίας εἰσὶ γράμμα νεκρὸν — ὡς ἀντιστρατευόμεναι πρὸς θεμελιώδεις διατάξεις αὐτῶν —, ἀλλ' ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τῶν παραλογισμῶν, ἀνακολουθιῶν καὶ ἀντιφάσεων, ἣν παρέχει ἡμεῖν τὸ ὑπὸ ἔλεγχον τακρίον τῆς Ἐπαρχίας, τὸ ἀντικατοπτρίζον πιστῶς τὸν βουλγαρικὸν χαρακτήρα, διὰ τὸν ὁποῖον, ἱεροὶ κανόνες, διεθνεῖς

συνθήκαι, βουλγαρικά Συντάγματα, Ὅργανοι Νόμοι καὶ νομοθετήματα εἰσὶν ἀπλᾶ ἔπεα πτερόεντα, διασαλπίζόμενα μὲν καὶ προβαλλόμενα « στρογγύλῳ τῷ στόματι » πρὸς διαβουκόλησιν καὶ φανακιστὸν τῆς δημοσίας γνώμης, ἀλλὰ ποδοπατούμενα καὶ μετατρεπόμενα, μετὰ τῆς ὑψίστης χαλκοπροσωπείας, εἰς ἄμορφα ράκη, ἅμα ὡς ὁ κορεσμὸς τῶν ἀρπακτικῶν καὶ σφετεριστικῶν ἐνστίκτων τῆς ἀδδηφάγου βουλγάρου Ἀρπυίας ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τοῦτο.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ὁ Λονδίνιος «Χρόνος» (Times) ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 20 Νοεμβρίου (ν.η.), καταχωρίζει τηλεγραφήματα τοῦ ἀνταποκριτοῦ του περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ληφθέντων μέτρων πρὸς συγκρότησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τῆς συγκλήσεως τῶν ἐπισκόπων Συρίας, Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν, ἧς σκοπὸς θὰ ἦτο ἡ ἐξέτασις τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ ἡ ἐξώθησις τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς ἀτεγκτον ἀντιβουλγαρικὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν ὁμῶς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐμκαταίωσεν ἡ Γ. Πύλη. Ἐπιπροστίθενται δὲ εἰς ταύτας καὶ ἕτεραι πληροφορίες περὶ τῶν ἐν Μκεδονίᾳ Ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, περὶ τῆς δυσμενοῦς μὲν πρὸς τούτους εὐμενοῦς δὲ πρὸς τὴν ἐθνικὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν στάσεως τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως καὶ καταλήγει ἐπανερχόμενος πάλιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣν, κατὰ τὸν ἐπιστέλλοντα, θὰ ἀπησχόλει καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς χιμαϊρικῆς ιδέας, λέγει, τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσαν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οἱ Ἀγγλικοὶ κληρικοὶ οἱ ἐπισκεφθέντες, ὡς περιηγηταί, τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Διαψεύδομεν, διαρρήδην καὶ κατηγορηματικῶς, πάσας ταύτας τὰς πληροφορίες, ὡς ἀνακριβεῖς καὶ διαστρεφούσας οἰκτρῶς τὴν ἀλήθειαν. Σύνοδος, Οἰκουμενικὴ εἴτε Τοπικὴ, οὔτε συνεκλήθη, οὔτε ἐγένετο ποτὲ σκέψις νὰ συγκληθῇ· ἐπομένως οὔτε πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ μόνον ἀληθὲς γεγονὸς εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ μακαριώτατοι Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, τοῦ μὲν πρώτου ὡς ἐπιθυμοῦντος, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἵνα ὑποβάλῃ τὰ σέβη του πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, πρὸς ὃν ἀπὸ τῆς ἀνερρήσεώς του δὲν ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιασθῇ,

τοῦ δὲ δευτέρου οὐχὶ τὸ πρῶτον ἐρχομένου ἐνταῦθα χάριν ὑποθέσεων τοῦ Θρόνου του, καθόσον καὶ πρὸ τετραετίας εἶχεν ἔλθει.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ αἱ τρεῖς Πρωθιεράρχαι, ὡς ἦτο λίαν φυσικόν καὶ ἐπόμενον, θὰ ἐκοινολόγουν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῶν οἰκείων παροικιῶν, περὶ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως ἀρχαίων γεραρῶν Ἐκκλησιῶν, βεβαίως δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διωγμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων, ἀφοῦ τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἀνεκοίνωσε πρὸς πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ σκέψις οἰαδῆποτε περὶ ἐξετάσεως, ἀπὸ περιωπῆς, τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ ζητήματος, περὶ οὗ ὑπάρχει ἤδη ἀπὸ τριακονταπενταετίας ἐπίσημος Συνοδικὴ ἀπόφασις, οὔτε ἐγένετο οὔτε ὑπῆρχε πρόθεσις ἵνα γένηται.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ περὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας — ἡ σύμφιξις τῶν σχέσεων τῆς ὁποίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, παραδόξως, φαίνεται λίαν ταράττουσα τὰ νεῦρα τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Times — οὗτος περιέπεσε καὶ εἰς ἐτέρην ἀνακρίβειαν. Οἱ Ἀγγλικοὶ κληρικοὶ (γράφει ὁ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρης) ἐπεσκέψατο τὴν Κωνσταντινούπολιν οὐχὶ, ὡς περιηγητῆς, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀγγλικανῶν καὶ ὅπως ἐπιτελέσῃ χειροτονίαν διακόνου, ἣν, ἐξ ἄκρας λεπτότητος, ἀνεκοίνωσεν ἐγγράφως πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐκζητήσας ὅπως τιμήσῃ δι' ἀντιπροσώπου αὐτοῦ τὴν τελετὴν.

Εἶναι λίαν λυπηρὸν ὅτι τοιαῦτα ἀνακρίβειαι ἀναγράφονται ἐν δημοσιογραφικῷ ὄργανῳ τοιαύτης περιωπῆς, οἷος εἶναι ὁ Times. Ἀλλ' εἶναι φυσικόν ἐπακολούθημα τῆς πολιτείας του τοῦ ν' ἀντλῇ τὰς περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πληροφορίας ἐκ τῶν μᾶλλον ὑπόπτων καὶ θολερῶν πηγῶν, ἐκ Σοφίας τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐκ τῆς Ἑξαρχίας.

Ἐπίσης διαψεύδομεν κατηγορηματικῶς τὰς ἐν τῷ «Βιεννῶν Ἡμερησίῳ Ἀγγελιαφόρῳ» διαβιβαζομένας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πληροφορίες, καθ' ἃς ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις διέταξε τὴν παῦσιν καὶ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποστολὴν τοῦ Μητροπολίτου Δράμας πανιερ. κ. Χρυσοστόμου, ὡς ἐνεχομένου, δῆθεν, εἰς τὴν κατὰ τῶν Βουλγάρων βιαιοπραγίαν ἐν Γόρνα Καραγιόβα (Καρακιοὶ τῆς ἐπαρχίης Σερρών . . .) καὶ ὅτι αἱ διαταγαὶ αὗται ἐξετελέσθησαν ἤδη.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εἰς οὐδὲν τοιοῦτον

μέτρον προέβη, καθόσον ἡ παῦσις τῶν ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου δικαίωμα, περιβεβλημένον τὸ κύρος ἐπισήμου νόμου τοῦ Κράτους. Μόνον διετάχθη ἡ ἀπὸ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις τοῦ Μητροπολίτου, ἥτις ὅμως, ὡς ἀντικειμένη πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ μὴ στηριζομένη ἐπὶ βασίμων αἰτιάσεων, κρίνεται ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ὡς ἀπαράδεκτος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγένοντο ἐκ μέρους τούτων τὰ προσήκοντα διαβήματα πρὸς ἀνάκλησιν αὐτῆς.

Ἐπίσης οὐδεμιᾶς ἔχεται ὑποστάσεως ἡ πληροφορτικὴ «Ἐφημερίδος τῆς Φραγκοφύρτης», καθ' ἣν ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσε τῷ Πατριάρχῃ ὅτι, ἐὰν δὲν συνταυτίζει τὴν στάσιν του μετὰ τῆς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν, ὀφείλει νὰ παραιτηθῇ.

Ἐπίσης ὅπως ἀναλήθης τυγχάνει καὶ ἡ ἐν τῇ «Πολιτικῇ Ἀνταποκρίσει» τῆς Βιέννης πληροφορία ὅτι, ὁ λόγος δι' ὃν ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν μακεδονικῶν Βιλαετιῶν διέταξε τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ πανιερω. Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίνου ἀπὸ τοῦ ἐπιτοπίου διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ἡ ὑπόνοια ὅτι οὗτος διετέλει «ἐν συνεννοήσει περὶ τῆς πρότινων ἡμερῶν γενομένης δολοφονίας τοῦ πράκτορος Γιαννάκη Τσουκάνη, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν κουτσοβλαχικὴν μερίδα».

Κατὰ τοσοῦτον δὲ μᾶλλον λυπούμεθα ἐπὶ τῇ πλησμονῇ τῶν ἀνακριτῶν τούτων εἰδήσεων, — εἰς ἃς κατατάσσομεν καὶ τὸ ἐν τῷ παρισινῷ «Χρόνῳ» τῆς 27 (ν.η.) ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τηλεγράφημα περὶ ἀποφάσεων δῆθεν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῶν Πατριαρχείων — καθόσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οὐδαμῶς ἐκτρεπόμενον τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς αὐτοῦ τροχιάς, φροντίζει ἐπιμελῶς νὰ ἀποδίδῃ ἀείποτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, μὴ ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΑΙΑ

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ συγκροτηθεῖσα πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ Ὑπομνήματος τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίας (ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας») παρουσιασθεῖσα δις καὶ μὴ γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου, κατέθηκε τοῦτο εἰς τὰ Ἀνά-

κτορα αὐτοῦ. Πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τῆς Α. Β. Υ. κ. Δόμπροβιτς, καλέσας τὸν πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι τὸ Ὑπόμνημά των παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον διὰ τὰ περικιτέρω καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς «Δέν», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 28 Ὀκτωβρίου, ἀγγέλλει ὅτι ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ διαμερίσματος Καβακλί ἐτοιμάζονται πρὸς μετανάστευσιν, «ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάσης, ἐκ μέρους τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, προστασίας κατὰ τῶν βιαιοπραγιῶν πατριωτῶν τινῶν.»

Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις κατέθηκεν ἐν τῇ Βουλῇ νομοσχέδιον περὶ δανείου πρὸς «διευκόλυνσιν τῶν ὀρεινῶν κατοίκων τῶν θελόντων νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὰς πεδιάδας»· ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπως καταλάβωσι τὰ παραθαλάσσια διαμερίσματα τῆς Ἡγεμονίας τὰ κατοικοῦμενα, μέχρι τοῦδε, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Βουλγαρὸς Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Μάξιμος, λαμβάνων, ἐπισήμως καὶ πομπωδῶς, κατόχην τοῦ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀρπαγέντος ἐσχάτως μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἀπήγγειλε λόγον, ἐν ᾧ ἐτόνισεν, ἰδιωζόντως, τὸ γεγονός ὅτι ἡ Φιλιππουπόλις, ἥτις μέχρι πρό ὀλίγων ἐτῶν ἀπετέλει ἑλληνικὸν κέντρον «ἑλληνικώτερον καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν» εἶπε, μετατρέπεται εἰς σπουδαῖον βουλγαρικὸν κέντρον.

Ὅποια πολὺτιμος ὁμολογία!!!

Ἡ βουλγαρικὴ ἔφημερίς «Δέν», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 20 Ὀκτωβρίου, καταγγέλλει ρητῶς τὸν ὑπουργὸν Γεννάδιεφ, ὅτι διὰ τῶν φίλων του προκάλεσε τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ ἀνθελληνικὸν κίνημα, τὸ τοσοῦτον ζημιώσαν τὴν Βουλγαρίαν, «ἐπὶ σκοπῷ καρπώσεως χρηματικῶν ὠφελειῶν».

Ἡ μετανάστευσις ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας, τῶν Ἑλλήνων, ὡς μὴ δυναμένων πλέον νὰ ὑποστῶσι τὰς ἀμειλίκτους βουλγαρικὰς διώξεις, ἐξακολουθεῖ. Οἱ δυστυχεῖς μετανάσται συναποφέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὅσα λείψαντα ἐκ τῆς περιουσίας των ἠδυνήθησαν νὰ περισώσωσι, πλείστοι δὲ τούτων ἐπυρπόλησαν, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, τὰς ἰδίας καλύβας, ὡς μὴ δυνάμενοι, ἐνεκα τῶν ληφθέντων ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μέτρων, νὰ ἐκποιήσωσι τὰ ἀκίνητά των.

Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος, προσεβλήθη σοβαρῶς, ἐν τῇ εἰρκτῇ του, ὑπὸ παθήσεως τοῦ στομάχου, φόβοι δὲ βάσιμοι ὑπάρχουσι περὶ ὁλεθρίας ἐκβάσεως τῆς νόσου, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τῶν δεσμιῶν του τῆς παροχῆς αὐτῷ τῆς ἀναγκαίου περιθάλψεως.

Καὶ ἐν Σωζουπόλει, ὁ Βούλγαρος ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολῶν προέβη εἰς τὴν σφράγισιν τῶν ἐλληνικῶν σχολῶν, ἥτοι ἀρρεναγωγείου, παρθενγωγείου καὶ νηπιαγωγείου, ὡς καὶ δωματίων τινῶν τῆς μητροπόλεως μετασχηματισθέντων εἰς σχολὴν, βίβλ δὲ ἐξαναγκάζονται οἱ γονεῖς ὅπως ἀποστείλωσι τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ βουλγαρικὰ σχολεῖα.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Σωζουπόλεως ἀνέρχεται εἰς 550 οἰκογενεῖας ἐλληνικᾶς ὀρθοδόξου καὶ 15 μόνον βουλγαρικᾶς.

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἐκ Φιλιππουπόλεως, οἱ Βούλγαροι πρὸς κερκεύονται συντόμως πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ διαμερίσματος τοῦ Καβακλή, περισωθέντος μέχρι τοῦδε, ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς τῆς πόλεως θέσεως καὶ τοῦ ἀμιγροῦς τοῦ πληθυσμοῦ του.

Ἡ ἐπίθεσις παρσκευάζεται μετὰ τέχνης καὶ μεθόδου. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη συγκεντροῦται αὐτόσε στρατός, τοποθετούμενος εἰς τὰς σχολὰς καὶ ἄλλα μέρη τῆς πόλεως. Ἐκτὸς τῆς παρσκευαζομένης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Καβακλή, φαίνεται ὅτι ἐν Φιλιππουπόλει θὰ ἐπανληθῶσι καὶ πάλιν κακοῦργοι σκηναί· διότι, μετ' ἐπιτάσεως κυκλοφορεῖ φήμη περὶ νέου συλλαλητηρίου. Σκοπὸς τοῦ συλλαλητηρίου τούτου ἐστὶ ἡ βία ἀπέλασις τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Ἑλληνος μητροπολίτου, ἐνκντίον τοῦ ὁποίου, ἐν τοῖς καφενείοις, μυρία λέγονται, πρὸ ἡμερῶν δὲ ἀπεστάλη αὐτῷ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ τιτλοφοροῦσα αὐτὸν «ἐωσφόρον» καὶ εἰδοποιούσα ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἀληθείας παρκαλουθεῖ τὰς διαβολικὰς ἐνεργείας του καὶ ὅτι δεινῶς καὶ πάλιν θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ταῦτα πάντα κητηγγέθησαν ταῖς βουλγαρικαῖς ἀρχαῖς καὶ τῷ Πρωθυπουργῷ καὶ τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς Σύφιν.

ΝΕΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τῇ 2 Νοεμβρίου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐν τῇ κωμοπόλει Δεμίρ Χισαρίου ἀφίξεως τοῦ νέου μητροπολίτου Μελενίκου κ. Αἰμιλιανοῦ, τρεῖς Βούλγαροι κομιτατζήδες, ἐπιπεσόντες, κατὰ τὴν 10 ὥραν τουρκιστῇ τῆς ἡμέρας, κατὰ τοῦ Μανουὴλ Γεωργίου, προέδρου τῆς Δημογεροντίας Μελενίκου καὶ ταμίου τῆς Κοινότητος, εὗρισκομένου ἐν τῷ ἡμίσειαν ὥρᾳ μακρὰν

τῆς πόλεως κειμένῳ ἀγρῷ αὐτοῦ, κατεκρεοῦργησαν θηριωδῶς αὐτῶν, κατενεγκόντες εἴκοσι τραύματα διὰ μαχαίρας.

Οἱ κακοῦργοι διαφεύγουσιν εἰσέτι τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν τῷ Τζιφλικίῳ Ρεμίλ τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης, ὁμιλος Βουλγάρων κομιτατζίδων, εἰσελάσας τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 26 ὁκτωβρίου (π. η.), κατηθύνη εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀπὸ δεκαπενταετίας αὐτόθι ἐγκατεστημένου ἑλληνος οἰκογενειάρχου Σταύρου Ἰωάννου, ὃν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ κομιζόμεναι αὐτῷ παρ' ἀπεισταλμένων τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ατῆς ἀγίας Ἐνώσεως ἠπειλοῦν διὰ θανάτου, ἂν, δὲν ἀνεκέρυττεν ἐκυτόν Βούλγαρον, ἀπαρνούμενος τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Οἱ κακοῦργοι, συλλαβόντες τὸν Σταῦρον Ἰωάννου, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν γράειαν μητέρα του, τὴν πενθεράν του, τὰς δύο ἀδελφάς του, ὧν ἡ μὲν δεκαπενταετής, ἡ δὲ δεκατριετής, τὸ τετραετές θυγάτριόν του καὶ τὸ ὁκτὼ μῶλις μηνῶν βρέφος του, ἐκκρατόμησαν ἀλληλοδιαδόχως ἅπαντας, μὴ φεισθέντες οὐδὲ τοῦ νηπίου· εἴτα δὲ ἀπῆλθον ἀνενόχλητοι.

Ἐξ αὐθεντικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα·

Τὴν ἐπαρχίαν Γρεβενῶν, λυμαίνονται, ἀπὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα μηνῶν, τρεῖς συμμορίαι καταρτισθεῖσαι ὑπὸ τῶν ρωμουνιζόντων ἐκ φυλοβίων καὶ κκοποιῶν στοιχείων. Ἐξασκροθέντα κκοιργήματα τούτων εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου συνέλαβον τὸν Γεώργιον Μουστάκαν, ἡλικίας 35 ἐτῶν, ἐκ τοῦ χωρίου Βελιᾶ καὶ κατεκρεοῦργησαν αὐτόν, τοῦ σώματος αὐτοῦ φέροντος 65 πληγὰς καὶ ἐντελῶς παρκαμωθέντος.

Αὐθημερὸν, ἑτέρα συμμορία συλλαβοῦσα τοὺς δύο προκρίτους τοῦ χωρίου Σιννίχωδον Ἀθανάσιον Τέγου καὶ Ἰωάννην Βλαχάδαν ἐβασάνισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τῇ 4 Σεπτεμβρίου, συνελήφθησαν καὶ τῇ 6 ἐφονεύθησαν οἱ, ἐκ τοῦ χωρίου Γκριντάδες, Κυριακὸς Ἰωάννου καὶ Σπύρος Στεργίου.

Αὐθημερὸν, ἑτέρα συμμορία συνέλαβε καὶ ἀπήγαγεν 8 χωρικοὺς ἐκ Σιννίχωδου ἐκνακῶντοντας ἐκ Γρεβενῶν καὶ ὧν μένει ἀγνώστος ἡ τύχη.

Αὐθημερὸν, οἱ κακοῦργοι συλλαβόντες τὸν ἐξηκοντούτην ἱερέα παπᾶΧρήστον, ἐκ τοῦ χωρίου Σαργκα-νχίοι, μετὰ τοῦ τρικονταετοῦς υἱοῦ του Γεωργίου ἐφόνευσαν ἀμφοτέρους.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας πεσόντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ θυσιασθέντων ὑπὲρ πίστεως ἱερὰ μνημόσυνα ἐτελεσθήσαν πολλαχοῦ, τὰ θρησκευτικῶς ἐπεβαλλόμενα τρίτα καὶ ἑννὰ καὶ τεσσαρακοστὰ καὶ τρίμηνα, λείπεται δὲ τὸ τῆς ἐξαμηνίας· καὶ πατριάρχαι καὶ μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι καὶ κοινότητες εὐσεβεῖς, ἢ ἐγκαίρως ἢ βραδέως, ἐξεπλήρωσαν ἱερὸν χρέος, ἀγγέλλουσαι τοῦτο τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν ἐστηλογραφῆσαμεν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν μνήμην τῶν θυσιασθέντων καὶ διττῶς ἐπανηγυρίσαμεν τὰς τοιαύτας τῆς ἀρετῆς πανηγύρεις, ὡς εἰσὶ τὰ μνημόσυνα ταῦτα. Σήμερον δὲ ἀναγγέλλομεν λεπτομερέστερον τὸ τελεσθὲν ἐν **Πρεβέζῃ** τῇ 29 ὁκτωβρίου, ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, πάνδημον μνημόσυνον ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Χαρχαλάμπους, ἱερουργούντος καὶ κηρύξαντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωροθέου, παριστάμενων μετὰ συγκινήσεως ὁμογενῶν πολλῶν, ὧν διέπρεπον οἱ ἐκ Συράκου βλαχόφωνοι μὲν, ἀκραίφνῃ δὲ τὸν τῆς ἑλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς καὶ ὑποστάσεως χαρακτῆρα σώζοντες καὶ ἐπ' αὐτῷ σεμνυνόμενοι. — Βραδέως ἐμάθομεν, δυστυχῶς, τὸ ἐν **Κοζάνῃ** τελεσθὲν τῇ 27 αὐγούστου ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ φονευθέντων ἐλλήνων ὀρθοδόξων, καὶ νῦν τὸ τῇ 5 νοεμβρίου τελεσθὲν, καθ' ὃ προσφύεσταν λόγον ἀπήγγειλε γεραίρων τὴν μνήμην τῶν πεσόντων καὶ τὴν τοῦ ἀειμνήστου Κοριτσᾶς Φωτίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντῖος ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὴν ἀνάμικτον θυσίαν προσενεγκών. — Ἐν **Δεμίρ Ἰσάρ** (Μελενίκου) ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τῇ 4 νοεμβρίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Αἰμυλιανός. — Ἐν δὲ **Σάμω** προὔκειτο νὰ τελεσθῇ τῇ 12 τοῦ μηνός, ἥτοι τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὴν παροῦσαν ἐβδομάδα ὑπὸ κοινοτήτων πολλὰς ἐχούσας ἀνάγκας καὶ πολλῆς ὕλικῆς ἀντιλήψεως δεομένων, ἀλλ' ἀντίληψιν χορηγουσὼν τοῖς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας πάσχουσιν. Αἱ ἑλληνικαὶ ὀρθόδοξοι κοινότητες **Φλωρίνης** καὶ **Σοροβιτσίου** τῆς ἐπαρχίας **Μογλενῶν** ἀπέστειλαν 1000 γρόσια μὲν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, 1650 δ' ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ταμείου τῶν Πατριαρχείων,

εἰς τὴν γνωστὴν Ἐκκλησίαν ἀνταποκρινόμεναι. — Ἐπίσης ἐκ **Προύσης** ἀπεστάλησαν ὑπὲρ τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας προσφύγων τριάκοντα καὶ μία (31) λίραι τουρκικαί. — Ἡ ὁμογενὴς κοινότης **Μαδύτου** προσήνεγκε 1000 γρόσια — ἡ ἐν **Σηλυβρία Φιλόπτωχος** Ἀδελφότης τῶν ἐλλήνιδων 325 — καὶ οἱ ἐν τῷ **Λυκείῳ Faure** (ενταῦθα) Ἕλληνες, ὑποδιευθυντῆς καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ 864 γρόσια.

Τὸ φιλογενέστατον καὶ εὐσεβὲς παράδειγμα, ὅπερ ἐκ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐλλ. ὀρθοδόξων παροικιῶν δίδουσιν αἱ τῆς **Φλωρίνης** καὶ **Σοροβιτσίου**, μετὰ τὰς τῆς Πελαγονίας καὶ Δράκας καὶ Ξάνθης καὶ Κεβέλλας, ἐστὶ λίαν διδασκτικὸν ταῖς τῆς Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Μιτυλήνης, Χίου, Τραπεζοῦντος, Ἀμασείας, Κελένσου, Λήμνου, καὶ ἐτέρων νήσων καὶ πόλεων, ὧν ὁ πληθυσμὸς διατηρεῖ εὐπρεπῶς καὶ ἀγογγύστως κοινὰ καθιδρύματα. Ὁ πανιερ. μητροπολίτης **Μογλενῶν** ἐπράξε τὸ καθήκον αὐτοῦ, καίπερ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς πάσχων καὶ συγκακουχούμενος εὐσεβεῖ ποιμνίῳ.

Ὑπὲρ τῶν πεινῶντων καὶ ἀνεστίων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπετέλεσαν τὸ καθήκον ἱερὰ μητροπόλεις, ὥς ἀνεγράψαμεν ἐγκαίρως. Σημειοῦμεν ὅτι ἡ τῶν **Ἰωαννίνων** ἀγγέλλει νέαν ἀποστολὴν Ἰσὴν τῇ πρώτῃ, ἡγγέλθησαν δ' ἡμῖν ἐν καιρῷ ὅτι θέλουσι πέμψει τὸν ἕρπον αὐτῶν αἱ μητροπόλεις **Σάμου** καὶ **Κοζάνης**, ὡς καὶ αἱ κοινότητες Ἀδάνων, Τηροῦ, Ραιδεστοῦ, Λιτίτζης, ταύτας δὲ θέλουσι μιμηθῇ καὶ ἕτεροι καὶ μάλιστα πρέπει νὰ μιμηθῶσιν, ἥδη, τοῦ χειμῶνος ἐφεστῶτος καὶ ἀφοῦ ἐπέρχονται καὶ αἱ θεῖαι καὶ δεσποτικαὶ ἐορταὶ τῶν Χριστουγεννίων καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἡμέραι χαρμόσυναι, καθ' ὥς ἄλλοτε εἰς πτωχοὺς καὶ γυμνητεύοντας, εἰς ἐπαίτας καὶ ἀνεστίους ὁμογενεῖς ἐχορήγουν ἐλεημοσύνας οἱ σήμερον ἐνεκὰ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς φιλοπατρίας αὐτῶν πενόμενοι καὶ πρώην μὲν πλούσιοι, νῦν δ' ἀνούσιοι κατὰστάτες.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν ἀπῆνεγκε κεφάλαιον δυνάμενον ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ νὰ ὑποδοθῇ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν Ταμεῖον εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων, ἐπιτακτικώτερον ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἐξακόσiai λίραι συνηθροίσθησαν μέχρι σήμερον, ὧν εἰς ἐξαιρέσει τις τὴν εἰσφορὰν τῆς γεραρᾶς καὶ φιλογενοῦς τῶν βατοπαιδινῶν ἀδελφότητος καὶ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς τῶν ἐριτίμων ἀδελφῶν **Στεφάνου**, ἐκπροσωποῦσων τὸ ἐν πέμ-

πτον, τὰ λοιπὰ προέρχονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀλλ' ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους αὕτη ἡδύνατο νὰ εἰσφέρῃ δεκαπλάσιον ποσὸν ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων· ὅχι μὲν ὅν. Πρέπει δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐργασθῶμεν πάντες, παράδειγμα φιλογενείας ἀξιομίμητον γινόμενοι τοῖς ἐγγυς ἡμῶν, προτρέποντες, παρακαλοῦντες πᾶσι ποιούμενοι γνωστὰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πᾶσι τὰς πληγὰς αὐτῆς ἀποκαλύπτοντες· διότι πληγαὶ αὐτῆς εἰσιν ὅσα πάσχουσιν οἱ ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οὓς πρέπει νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅχι πολλὰ, ἀλλ' ὀλίγα, ὀλίγιστα, καὶ κατὰ διαλείμματα, ἐν ἀνάγκῃ, χορηγοῦντες. Τοῦ πλουσίου αἱ χιλιάδες καὶ τοῦ μὴ εὐποροῦντος χειρῶνακτος καὶ τοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ ἀποχειροβιώτου ὁ ὁδοδὸς ἐπίσης εὐχαρίστως εἰσὶ δεκτὰ, τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπίσης ἐπισπώμενα.

Ὁ Ζ' τῶν εἰσφορῶν κατάλογος, ἀπὸ τῆς 27 8/βρίου μέχρι τῆς 17 νοεμβρίου, ἔχει οὕτως·

Ἡ ἱερὰ βασιλικὴ καὶ πατριαρχικὴ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου γρόσια ἄργυρᾶ 10800—οἱ μητροπολίται Πελαγονείας κ. Ἰωακείμ 324, Σάμου κ. Κωνσταντῖνος 190, Μελενίκου κ. Αἰμιλιανὸς 108 καὶ Παρχμυθίας κ. Ἰερόθεος 108—ἡ φιλότιμος κοινότης τῆς ἐνορίας Πελίνου 320—Ἀδελφότης «Ἀγία Βαρβάρα» (γυναικεῖα) Βλάχης 540—Ἀδελφότης «Σύμπνοια» τῶν Ἱερέων 500—Ἀδελφότης «Τεζιάρης Γάνου» (ἐνταῦθα) 190—Ἀδελφοὶ Στεφάνου (ἐκ Φιλαδελφείας Ἀμερικῆς) 2160—Ἀδελφοὶ Νζούμ 432—Στυλ. Παντερμαλῆς 324—Ἀδελφότης «Ἀσυλον τῶν μητέρων» ἐν Πέραν 216—Θ. Μ. Κουρτζῆς καὶ Ν. Σ. Κεβεντζόγλους, ἀνὰ 216—Β. Α. Ζώνιας καὶ Περ. Πολυζώης ἀνὰ 190—ἐγιορείτης ἱερομόναχος (ἡνωμένως) 123—Παῦλος Ἰωαννίδης, Νζούμ παπᾶ Θεοδώρου, Κ. Ἀλευρᾶς καὶ Ν. Κ. Νικολαΐδης (σταθμάρχης σιδηροδρόμ.) ἀνὰ 108—Β. Σχισαΐδης ἱετρός 60—ἡνωμένως ἐστάλησαν 54—Χαράλαμπος Ἀν. Παπᾶς καὶ Ἰω. Ἀθνασίου ἀνὰ 40—καὶ Μιλτ. Κ. Ξανθοπούλου 20. Τὸ ὅλον τῶν ἐν τῷ ἐβδόμῳ κατὰ λόγῳ γρόσια ἄργυρᾶ 17,793 = καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων εἰσφορῶν γρόσια 65,552,50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Λειψάνων κατάθεσις.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, μετὰ τὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι χοροστα-

σίαν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν μέσῳ συρροῆς εὐσεβῶν, κατέθεσεν ἐν τοῖς ἐπὶ τούτῳ τάφοις τὰ ἐν λάρναξιν ἀναπανόμενα λείψανα τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου ΣΤ' τοῦ ἀπὸ Σερρών καὶ Κωνσταντίου Β' τοῦ ἀπὸ Τορνόβου, ὧν ὁ μὲν ἀπεβίωσε τῇ 10 ἰουνίου 1881, ὁ δὲ δεύτερος τῇ 17 ἰουνίου 1859.

Ἑκτακτος ἐπιτροπεΐα.—Τῇ τρίτῃ συνῆλθε καὶ πάλιν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Ἑκτακτος Ἐπιτροπεΐα, σκεψαμένη περὶ θεμάτων τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Ἐνεκα διαμαρτυρίας τοῦ πανιερ. προέδρου Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους κ. Ἰωακείμ, ὡς ἀδίκως παυθέντος καὶ κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν μητροπολίτην Θεσσαλονίκης θεοφιλ. ἐπισκόπων ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐρωτηθῇ ὁ σεβ. μητροπολίτης καὶ χορηγήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς ἀπαιτούμενας ἐπὶ τούτῳ πληροφορίες, εἰς ὃν ἐπίσης ἀπεστάλη καὶ μακρὰ τηλεγραφικὴ διαμαρτύρησις τῶν ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων τῶν ἀποτελουσῶν τὸ πλήρωμα τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης.

Μέριμνα φιλαδέλφους.—Ἀναγνωσθέντος ἐπὶ Συνόδου γράμματος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀγγέλλοντος ὅτι, κατ' ἰδίαν αἰτησιν, ἐπετράπη ὑπ' αὐτῆς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ πρώτῳ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Γαβριὴλ ὅπως ἐγκαταβιώσῃ ἐν τῇ κατὰ τὴν Σαλαμίνα ἱερᾷ μονῇ τῆς Φανερωμένης, ἐνεκρίθη ἵνα χορηγῇται αὐτῷ κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου σύνταξις ἐκ πεντακοσίων γροσίων, ὅσην δίδεται τοῖς σχολάζουσιν ὑπὸ τὸν πατριάρχ. Οἰκουμενικὸν Θρόνον μητροπολίταις.

Μονὴ Σουμελά.—Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἡ κατάργησις τοῦ ἰδιορρύθμου μοναχικοῦ πολιτεύματος τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Σουμελά, εἰσαγομένου τοῦ κοινοδιακοῦ.

Εὐαρεσκείας ἐκφράσις.—Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδίας κ. Κωνσταντίνου μαθοῦσα ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης φιλόμουσος ὁμογενὴς κ. Εὐστάθιος Κονδυλίδης ἀνέλαβε τὴν ἰδίαις δαπάναις ἀνέγερσιν παρθεναγωγείου ἐν τῷ χωρίῳ Καλαματίῳ τῆς Πισιδίας, ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ αὐτῷ ἐγγράφως ἡ εὐαρέσκεια καὶ διαβιδασθῶσιν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Κοινότητες ἑλληνικαὶ ἐν Εὐρώπῃ.—Ἠγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης διοικήσεως Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ὅτι τῷ αἵδεσ. διακόνῳ κ. Σταύρῳ Δεσποτοπούλῳ χορηγεῖται ἡ κανονικὴ ἄδεια τῆς εἰς Ροστόβιον μεταβάσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ὑπηρετῆσαι ὡς διάκονος παρὰ τῷ ναῷ τῆς ἐν Ροστόβ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς ἀγιωτάτης Ρωσικῆς Συνόδου ἐκοινοποιήθη καὶ τῷ πανιερ. ἐπισκόπῳ Αἰκατερινουπόλεως.

Μουσικὴ Σχολή.—Κατ' αἰτησιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν Βλαχερνῶν ἀγιάσματος, ἀγγελιάσας τοῦτο τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ, ἡ ἐφορία τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς Σχολῆς, συνελθοῦσα, χθὲς ἀπεδέξατο τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν ἐγκύμνασιν τοῦ μουσικοῦ χοροῦ τῶν Βλαχερνῶν ἐκ μαθητῶν καὶ τελειοδιδάκτων τῆς μουσικῆς ταύτης σχολῆς. Ἡ προκύμνασις αὐτῶν ἀνετέθη ὑπὸ τῆς ἐφορίας τοῖς μουσικοδιδασκάλοις κκ. Ἰακώβῳ Ναυπλιώτῃ, λαμπαδαρίῳ, καὶ Κωνστ. Κλάβα, πρώτῳ δομestikῷ. Ὁ νέος μουσικὸς χορὸς ἐγκαθιδρύεται ἀπὸ τῆς αὔριον ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν.

Χοροστασίαι.—Τῇ κυριακῇ, 12 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμένικος πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῇ κατὰ τὸ Μέγα Ρεῦμα ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν, μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τοῦ ναοῦ τούτου. Τὸ ἐκκλησιασθὲν πλῆθος τῶν εὐσεβῶν παρέσχε θερμότητας ἐνδείξεις εὐλχέειν πρὸς τὸν πρωτοερχόμενον τῆς ὀρθοδόξου. Τῇ δευτέρᾳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἀπὸ πρωῒς ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἱστάμενος ἐν τῷ παρθρονίῳ, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ δευτέρᾳ τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ, ἡῴξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ ἱερολογ. τριτεύοντι κ. Χρυσοστόμῳ Καβουρίδῃ—καὶ χθὲς, μνήμῃ Γενναδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Λήμνου κ. Γενναδίῳ.

Μητρόπολις Καστορίας.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρεπιδημεῖ, δι' ὑποθέσεις ἐπαρχιακάς, ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καστορίας κ. Γερμανός.

Μητρόπολις Σκοπίων.—Ἀνηγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι κατέρχεται προσεχῶς εἰς Θεσσαλονίκην δι' ἰδίους ὑποθέσεις ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος.

Μητρόπολις Παραμυθίας.—Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Παρχμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Ἱεροθεὸς, ὃν ἐπισκεψάμενος ἀπὸ πρωῒς σήμερον ὁ παναγιώτατος οἰκουμένικος πατριάρχης ἡῴξατο τὰ δέοντα.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ τετάρτῃ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης Ε. Εὐγενίδης καὶ ὁ ἐνδοξ. ἀντιπρόσωπος τῆς Ἡγεμονίας Σάμου Ἀλ. Γάγκος ἐφέντης—χθὲς δὲ ὁ μέγας εὐεργέτης τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων κ. Θεόδ. Α. Μαυρογορδάκης.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.—Καταλλήλως ἡρμηνεύθησαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαὶ ὑπὲρ ἀναρρώσεως τοῦ σοβαρῶς ἀσθενήσαντος διαπρεποῦς ἑλλήνος οἰκονομολόγου κ. Ἰωάννην Γ. Πεσματζόγλου, ὑπὲρ οὗ πάντες εὐχονται οἱ τὴν ἀκρυφὴν τοῦ ἀνδρὸς φιλογένειαν καὶ φιλοπατρίαν γινώσκοντες.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Ὁ εὐφύμως παρ' ἡμῶν γνωστὸς μουσικοδιδάσκαλος κ. Ἀγαθάγγελος Κυριαζίδης, ὁ τὰς «Δύο μελίσσας» ἐκδοὺς πρὸ τινος ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, νέαν παρασκευάζει συγγραφὴν κατὰ τὸ πρόγραμμ. ὅπερ εἰσήγαγε διὰ τε τοῦ προηγουμένου τούτου συγγράμματος αὐτοῦ καὶ ἐτέρου πρὸ ἐτῶν ἐκδομένου. Καθὼς τὸ πρότερον, οὕτω καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀσμένως ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῶν μουσικοδιδασκάλων καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν, ἰδίως δὲ τῶν ἐν τῇ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἐχρημάτισεν ἱεροψαλτῆς ἐπὶ πολὺ. Ἡ ὑποστήριξις, ἥς ἔτυχεν ὁ κ. Κυριαζίδης καὶ ἡ εὐμενὴς ὑποδοχὴ, ἥς οἱ ἐπαίοντες ἔκριναν ἀξίως τὰς συγγραφὰς αὐτοῦ, παρέχουσιν ἐμφύχωσιν ἀρκετὴν αὐτῷ ἵνα συνεχίσῃ τὸ κάλλιστον ἔργον, ὃ ἀπὸ ἐτῶν ἀνέλαθεν.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐπέτειον πατήριον τῆς ἐν Ξυλοπόρτῃ Ἀδελφότητος «Ἐννέα Μουσῶν» ἐξεπροσώπει τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων καὶ διευθυντῆς τοῦ γραφείου τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας κ. Διονύσιος Μηνᾶς. Τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ τῶν ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντων μελῶν τῆς καλῆς ταύτης ἀδελφότητος ἐτέλεσαν ἐν τῷ κατὰ Ξυλοπόρταν ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Κανάβη ὁ σεβ. μητροπολίτης Μαρωνείας σὺν τοῖς θεοφιλ. ἐπισκόποις Λεοντοπόλεως καὶ Χριστοπόλεως.

Ἅγιον Ὅρος.—Ἐπετράπη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνό-

δου τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν ἐκ τῆς ἐν Ἀθῶ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Φιλοθέου πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιον ἵνα μεταβῇ εἰς Τιφλίδα χάριν χρηματικῆς τιμῆς ὑποθέσεως τῆς μονῆς ταύτης.

Θυμίαμα ναῶν.—ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου κ. Κ. Ν. Θωμάδου, φαρμακοποιοῦ, μυρεψοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀγγέλλεται ἡ παρασκευὴ εὐώδους θυμιάματος, πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερῶν ναῶν. Ἐκ καθαρῶν καὶ δεδοκιμασμένων οὐσιῶν κχτεσκευασμένον ἔσται βεβαίως προτιμητέον ὡς προτιμᾶται καὶ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς χρῆσιν ὁ ἀκίβδηλος κηρὸς καὶ τὸ καθαρὸν ἔλαιον.

Ἡ διατριβὴ τοῦ καθηγητοῦ καὶ διδάκτορος κ. Β. Α. Μυστακίδου ἡ ἐν τισι φυλλοῖς τῆς Ἐκκλησ. Ἀληθείας ἐκίνησε τὸν ἐλλόγιμον τῆς ἐφημερίδος «Ἀγὼνος» συντάκτην νὰ γράψῃ μετὰ τινος σφοδρότητος ἐναντίον τοῦ γράφοντος τὴν διατριβὴν, περὶ οὗ λαλεῖ οὐχὶ μεθ' ἀδρότητος (**Μυστακίδου τινός**). Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ λέξις **τινός** ἀναφερομένη εἰς ἄνθρωπον κεκτημένον τίτλους ἀκαδημαίους, ὅσους καὶ πάντες οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου, διδάξαντα μετὰ ζήλου ἐν πολλοῖς τοῦ Κράτους σχολαρχείοις καὶ γυμνασίοις, διδάσκοντα ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, γνωστὸν ἐπὶ συγγραφῇ χρῆσιμων βιβλίων, βιβλιοφύλακα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ἡ λέξις αὕτη, δεικνύουσα δὴθεν ἄγνωστον τινα, ἀποδείκνυται ἀστοχος, ἀδικοῦσα ὑπερικοσαστεῖς τοῦλάχιστον ἐνασχολήσεις.—Περὶ τῶν γραφομένων αὐτοῦ δυνατὸς εἰς ἀπάντησιν αὐτὸς ὁ κ. Μυστακίδης (Β. Α.), ὁ καὶ τὴν εὐθύνην φέρων τῶν γραφομένων ὡς ὑπογράφων αὐτά.—Ἐὰν ὁ φίλος «Ἀγὼν» κακίῃ τὴν λέξιν «ἐλλαδικός», ἔστω βέβαιος ὅτι οὐδεμία δι' αὐτῆς ζητεῖται διαίρεσις μεταξὺ ὁμοεθνῶν, ὡς οὐδ' ἐκεῖνος ὑποτίθεται πρᾶττων ὅταν διακρίνῃ δι' ἰδίῶν ὄρων ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐλλήνων τοὺς ἐκεῖθεν τῶν κόλπων Ἀμβρακικοῦ καὶ Παγασπητικοῦ. Ἐὰν ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ «Ἀγώνος» κρίνωνται μεστὰ πικρίας τινος τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Μυστακίδου, συνομολογήσει ἡμῖν ὅτι καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐνταῦθα λογίους ἔπρεπε νὰ φανῶσι πικρότερα τὰ ἀπὸ πανεπιστημιακῆς ἔδρας διδασθέντα μετὰ τινος ἐπιτιμῆσεως ἢ κατακρίσεως ἐναντίον τῶν ἐλλήνων — ἐλλήνων ὅσον καὶ οἱ τοῦ γείτονος βασιλείου—λογίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐργαζομένων ὅσον δύναν-

ται καὶ ἐν στερήσει πλουσίων βιβλιοθηκῶν. Πολλῶν δὲ πικρότερα ἀποβαίνουν διδασκόμενα πρὸς μέλλοντας φιλολόγους, ὧν τινες, ἀναγορευόμενοι διδάκτορες, ἐγκατασταθήσονται πιθανῶς ἐν μέσῳ ἡμῶν, πιστεύοντες περὶ τῶν ἐνταῦθα λογίων ὅσα ἤκουσαν ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ ἐναντίον αὐτῶν οὐ φιλαδέλφως ἐκφωνούμενα, καίπερ ἐξ ἔρωτος πολλοῦ πρὸς τὰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μαθήσεις ἐμπνεόμενα.

Ἀπόφασις εὐσεβῆς περὶ ἰδρύσεως γυναικείας μονῆς ἐν τῷ κλίματι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου παρώθησέ τινας ὁμογενεῖς, ἐν ἐφημερίσι γράφοντας, εἰς ἀνόσιον πόλεμον, οὐ μόνον κατὰ τῆς ἰδρυθησομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν ἐπαρχίᾳ τινὶ τοῦ θρόνου τούτου, γυναικείας μονῆς, ἀλλ' ἐν γένει κατὰ τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ, ὃν τείνουσι ν' ἀποκαλέσωσιν ἀναχρονισμόν καὶ σκότη μεσαιῶνος ἐνθυμίζοντα. Ἐπειδὴ δὲ, ἐὰν γένηται δεκτὴ ὡς βάσις συζητήσεων καὶ ἀντιδράσεως ἐναντίον παρομοίων εὐσεβῶν ἀποφάσεων ἢ ἀρχῇ τῶν ἀναχρονισμῶν, δημιουργεῖται κίνδυνος ἀνατροπῆς πολλῶν ἱερῶν θεσμῶν, καὶ παραδόσεων ἱερῶν, καὶ συνηθειῶν ἱερῶν, κατεδείχθησαν δὲ οἱ γράφοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας ὡς οὕτως ἢ ἄλλως τείνοντες εἰς διασάλευσιν ἱεροῦ καθεστώτος, καὶ ἐπειδὴ καὶ ὡς ὀρθόδοξοι καὶ ὡς Ἕλληνες ἔχομεν καθήκον νὰ σεβώμεθα τοὺς κειμένους θεσμούς καὶ τὰς τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκαλίαν, ὧν μία ἐστὶν ἡ περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὡς δυναμένου νὰ ἀγνίσῃ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἠθικὴν ἡμῶν τελειότητα, τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἐπ' ἐσχάτων γραφέντα ἀποβαίνουν πολλοῦ ἐπιζήμια καὶ ἐπιβλαβή.—Καὶ ἂν μὲν γράφωνται τὰ κατὰ μοναχικοῦ πολιτεύματος καὶ κατὰ μοναστηρίων, ἀνδρικών ἢ γυναικείων, ἐκ πεποιθήσεως καὶ κατὰ συνείδησιν, εἰσὶν ἄξια καταδίκης ἐκκλησιαστικῆς. Ἄν δὲ γράφωνται ἐκ κουφότητος, ἄξια οἰκτου καὶ περιφρονήσεως. Ἐν ἀμφοτέραις δὲ ταῖς ὑποθέσεσι κατακριτέα ὡς ἀσυνειδήτως δημιουργοῦντα κινδύνους εἰς τὴν εὐσεβῆ διδασκαλίαν, τὴν ὅποیان ὁμόδοξοι καὶ ἑτερόδοξοι κυρίαρχοι ἐσεβάσθησαν, ἀφοῦ καὶ τινὰ τῶν γραφομένων ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς αἰδοῦς. Δυνατὸν δὲ τὰ κατὰ γυναικείας μονῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ

κατὰ τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ γραφέντα νὰ τύχῃσι τινος συγγνώμης ἐὰν οἱ γράψαντες ὁμολογήσωσιν ὅτι ἄγνοοῦσι τινὰς θεσμούς καὶ συνηθείας καὶ καθεστῶτα ἐκκλησιαστικά, ὧν ἐν ὅτι ἡ ἰδρυσις ἐν οἰαδῇτινι μητροπόλει ἡ ἐπισκοπῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μονῆς σταυροπηγιακῆς, ἀνδρικῆς ἡ γυναικείας, ἐστὶν ἀναφαίρετον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου δικαίωμα, τὸ ἐποῦν δεκαπέντε αἰῶνες ἐσεβάσθησαν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς δῖθεν κινδύνους ἐνεκα παρεισδύσεως ἐν τῷ συστηθησομένῳ γυναικείῳ σεμνείῳ μονάζουσῶν ὁμοδόξων μὲν ἀλλ' ἄλλοις δὲ, δύνανται νὰ μένωσιν ἡσυχοὶ οἱ τὰς καλογηρικὰς ἐπιδρομὰς ὀρωδοῦντες ὅτι οὐδεμία τοιαύτη αἵτησις ὑπεβλήθη, διότι οὐδέποτε γενήσεται δεκτὴ, οὐδὲ νῦν, οὐδὲ κατόπιν. Οἱ τὴν ποιμαίνουσιν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦντες ἔχουσι πλήρη γνῶσιν καὶ τῶν κινδύνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, ἐργαζόμενοι πρὸς ἀπόκρουσιν αὐτῶν, καὶ πεποιθότες ὅτι τὸ καθήκον αὐτῶν ἐκπληροῦσιν ἀπέναντι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡ ἐκκλησιαστικὴ διδάσκει παράδοσις, ὡς διδάσκουσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὡς ἐπιβάλλουσι τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους καὶ τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου κατ' ἀνατολήν Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΕΥΠΟΙΑ

Τὸ σύνολον τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἰδίᾳ τῶν ὁμογενῶν τὸ ἐθισθὲν ἀπὸ τινος χρόνου ν' ἀκούῃ πράγματι ἡγεμονικὰς δωρεάς, ὥς ποιεῖται πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ὁ τετιμημένος οἶκος τῶν Μαυρογορδάτων, μανθάνει νῦν μετ' εὐγνωμοσύνης ὅτι ὁ κηδεμὼν τῶν νοσούντων εὐσεβὲς ὁμογενὲς κ. Θεόδωρος Ἀμβρ. Μαυρογορδάτος προβαίνει εἰς ἐτέρας καὶ νέας δωρεάς, ἥτοι:

- 1) ἐγείρει **Γηροκομεῖον ἀνδρῶν**,
- 2) ἐγείρει **Γηροκομεῖον γυναικῶν**,
- 3) οἰκοδομεῖ νέαν **πτέρυγα χειρουργικῆς κλινικῆς ἀνδρῶν**, ἐπὶ πληρωμῇ καὶ δωρεάν,
- 4) οἰκοδομεῖ ἐπίσης **πτέρυγα** τοιαύτην προωρισμένην διὰ **γυναῖκας**,
- 5) δωρεῖται εἰς τὸ ἔθνος **δύο τιμήματα**, ἐν οἷς θέλουσι νοσηλεύεσθαι οἱ ἐκ **μολυσματικῶν νόσων** πάσχοντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

§

Αἱ δωρεαὶ συνιστῶσι πᾶσιν εἰς εὐλογίαν τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλόφρονος, τοῦ φιλανθρώπου, τοῦ εὐσεβοῦς δωρητοῦ, ἀποδείξαντος ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν τὸ τῶν Μαυρογορδάτων ὄνομα συνώνυμον τῇ εὐποιᾷ, ἥτις ἐστὶν ὑψίστη θυσία, εὐαρεστοῦσα τῷ δημιουργῷ καὶ πλάστῃ ἡμῶν, τῷ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἱατρῷ.

Καθ' ἣν ὥραν ὑπὸ τὰ πιεστήρια τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν, ἐμάθομεν μετὰ λύπης τὸν θάνατον τοῦ **Σταματίου Δεβετζή**, πρεσβυτέρου τῆς Α. Θ. Π. ἀδελφοῦ, κηδευομένου αὖριον ἐν Βοϊατζι-κιοῖ τοῦ Βοσπόρου. Ἡ κηδεία τοῦ μακαρίτου τελεσθήσεται ἀπλῆ καὶ ἀπείριτος, ὡς ἀπείριτος διέρρευεν ὁ βίος τοῦ ἀειμνήστου **Σταματίου**, λιπόντος ἐν ἡμῖν ἀνάμνησιν χριστιανικοῦ βίου καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, ὡς πολύτιμον κληρονομίαν, ὑπὸ γονέων εὐσεβεστάτων αὐτῷ μεταδοθεῖσαν. Εἴη αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΛΟΓΟΣ

Ἐπικύδειος εἰς Ἰωάννην Τανταλίδην
ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος
κ. Χρυσοδότου Καβουρίδου
τῇ 26 ὁκτωβρίου ἐν Χάλκῃ

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν (Ἀποκ. 14, 13)»

Θλίψις δακρύου καὶ ἄλγος ψυχικόν, ὡς σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν τριάς, ἐπίλεκτος τῶν λογίων χορεία καὶ λοιπὸν βαρυπενθεὲς ἐκκλησίασμα, συνέσχε τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ἐνωτισθέντων τὸ ἀλγεινὸν καὶ ἐπώδυνον ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίου Ἰωάννου Τανταλίδου, ἀνδρὸς θεοσεβοῦς καὶ τῆς θύραθεν καὶ ἔσω παιδείας θεράποντος ὁρητοῦ. Εὐθύς ὡς ἡ ταχύπτερος φήμη ἐπὶ τῆς ἡριγενοῦς αὔρας τῆς προποντίδος περυγίζουσα, μετέδωκε δίκην ἡλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὴν Βασιλῆδα τῶν πόλεων τὸν ἀπαίσιον γδοῦπον τῆς μορσίμου πτώσεως, καὶ ἀμέσως κατήφεια στυγνὴ καὶ πικρία ἀλγεινὴ διεζωγραφίσθη εἰς τὰ πρόσωπα πάντων ἡμῶν. Καὶ ἐν τοῖς τὰ πρῶτα μετὰ τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς ἐτρώθη ἡ μεγάλου καρδία τοῦ σεπτοῦ καὶ μεγαθύμου Πρωιεράρχου, ἄφθονα καταχέοντος δάκρυα ἐπὶ τῇ πικρᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου, καθ' ὅσον εἴπερτις καὶ ἄλλος ἐξετίμα τὴν πατρῴζουσαν πίστιν καὶ εὐσέβειαν τοῦ μεταστάντος καὶ ἐνετῦφα εἰς τὸν θυμὸν τῆς στωμυλίας γλυκασμόν, τὸν ἀποστάζοντα ἐκ τῶν εὐγλώττων καὶ μελισταγῶν χειλέων αὐτοῦ. Περὶ τὸν γεραρὸν ἀρχιθῦτην καὶ μεγακλεῖ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Πατριάρχην συναθροισθεῖσα καὶ ἡ λοιπὴ τῆς

πατριαρχικῆς ὑπαλληλίας χορεία, συνέκλαυσε μετ' αὐτοῦ καὶ συνεθρήνησε θαλερὰ λείβουσα δάκρυα διότι ἀπώλεσε φεῦ τὸν πρῦταν τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων. ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῦ διέβλεπεν τὴν εὐγενῆ ιδεάν τοῦ καθήκοντος καὶ ἠρύετο τὴν φερέλπιδα εἰς αὐτὸ ἐγκαρδίων. Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ Ι. Τανταλίδης, ἐσίγησε πλέον διὰ παντός τὸ εὐδίνητον καὶ καλλιέλαδον αὐτοῦ στόμα, ἀπέσβη, ὡς ὀλιγοδρανὺς κύματος τὸ πάφλασμα, ἐν τῷ κενῷ τῆς ἀδύσου τὸ ἥπιον καὶ ἡρεμον αὐτοῦ πνεῦμα, καὶ ἰδοὺ μετ' ὀλίγον πρὸς μεγάλην ἡμῶν θλίψιν παραδίδεται τῇ παμμήτορι γῇ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος. Μόνην δὲ παρηγορίαν ἐγκαταλιμπάνει ἡμῖν τὴν γλυκεῖαν καὶ ποθεινὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀρετῶν του, ὧν κίρυξ καὶ ἐγκωμιαστὴς ἐτάχθη ὁ ἐλάχιστος τῶν κληρικῶν συναδέλφων. Ὡς ἱερὰ τοῦ Τανταλίδου σκιὰ ἐπίτρεψόν μοι νὰ εισέλθω εἰς τὸν ἀνθηρὸν τοῦ βίου σου λειμῶνα, ὅπως δρέψω ἔστω καὶ ὠχρὰ καὶ μεμαραμμένα τινα ἄνθη καὶ χρυσοπλοκήσω ἐκ τούτων τὸν στέφανον τῶν ἀρετῶν σου εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀθανάτου ψυχῆς σου.

Πολλὴν μὲν πικρίαν καὶ ὀδύνην προξενεῖ πάντοτε ὁ λυγρὸς καὶ ἀπαίσιος θάνατος ὁσάκις ἀφαρπάζει ἐκ τῶν θαλπερῶν ἀγκαλιῶν προσφιλεῖς τινα ὑπαρξιν, ἀλλ' ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀποβαίνει οὗτος πικρότερος καὶ ὀδυνηρότερος, ὅταν ἀπορραίνῃ ἡμᾶς τοιούτων ἀνδρῶν ὅτινες διὰ τῆς γραφῆδος καὶ τῆς ζωῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας συντελοῦσιν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ἠθικὴν διάπλασιν τοῦ ἔθνους αὐτῆς. Εἰς τὴν ἐπίζηλον χορείαν τῶν ἐναρέτων τούτων ἀνδρῶν καὶ πολυτίμων μορφωτικῶν παραγόντων τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας δύναται νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν καίμενος νεκρὸς, καθ' ὅσον οὗτος ὢλον τὸν ὑπερεξικονταετῆ βίον αὐτοῦ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἑσῶ καὶ θύραθεν παιδείας, μὴ ἀποκτήσαν εἰς τὸν σεμνὸν βωμὸν αὐτῆς ὡς ὀλοκήρισμα νὰ προσενέγκῃ καὶ τὴν πολυτίμον ὑγίαν αὐτοῦ. Ὁ βίος τοῦ ἀοιδίμου Τανταλίδου ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὑπ' ὅλας τὰς ὁφείας ἐξεταζόμενος παρέχει πολλὰ φωτεινὰ σημεῖα, ἐξ ὧν ἄπλετον ἀπαυγάζει τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας. ἀλλὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὡς χρηζύουσιν καὶ χρόνου μακροῦ καὶ ἡρεμίας πνεύματος παραχωρῶν τῇ ἱστορίᾳ καὶ εἰς δοκιμωτέους καλὰ μους λαμβάνω μόνον τρεῖς φωτεινὰς ὁφείας ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ ἐξετάζω αὐτὸν α'. ὡς ἀνθρώπον τῆς παιδείας, β'. ὡς ἀνθρώπον τῆς πίστεως καὶ γ'. ὡς ἀνθρώπον τῆς ἀρετῆς. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων φωτεινῶν σημείων θὰ ἐκλάμψῃ ἡλίου φαεινότερον ὁ φωτοστέφανος τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ μνήμης καὶ ἡ μαρμαίρουσα λάμψις τῆς ἀληθινῆς ἀξίας καὶ ἀγάπης, δι' ἧς περιέβαλλον τὸν μακαρίτην ἐκτός τῶν φίλων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ καὶ ἅπαντα ἢ καθ' ἡμᾶς κοινωνία.

Α'.) Πρῶτον ὅσον ἀφορᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὰ γράμματα πανθομολογούμενον τμηγάνει ὅτι ὁ ἀοιδίμος ἔτρεφεν ἐκ παίδων διακατῇ πρὸς αὐτὰ ἔρωτα. ὃν ἀνέφλεξαν δὲ τοῦτον εἰς τὴν φιλογενῆ αὐτοῦ καρδίαν θεοσεβεῖς καὶ φιλόμουσι Γονεῖς οἱ ἀείμνηστοι Δημήτριος καὶ Βικτωρία ὅτινες ἐξέθρεψαν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν παράγγελμα «οἱ Πατέρες ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». Τὸ θεσπιδιὰς τοῦτο ζώπυρον πρὸς τὴν παιδείαν ὅπερ μετελαμπάδευεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἡ φωτοδόλος οἰκογενειακὴ ἐστία δὲν ἀφῆκε νὰ ἀποσβεσθῇ ἐν χαλεποῖς καὶ ζοφεροῖς χρόνοις, ἀλλ' ἀνερίπισεν αὐτὸ διὰ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου καὶ

τῆς ἀπαραμίλλου φερεπονίας αὐτοῦ. Δείγματα τῆς ἀκαταπονήτου φιλομαθείας καὶ τῆς οἰζύτης τῆς διανοίας αὐτοῦ παρέχει ἡ Μ. τοῦ Γένους Σχολὴ ὁ φωτοδόλος οὗτος φῶρος τῆς παιδείας παρ' ἧς ἐσοφίσθη τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα καὶ ἐμυήθη εἰς τὸ θεσπέσιον καὶ ἡρεμον κάλλος τῆς ἐπαγωγῆς καὶ ζωπαρόχου ἐλληνικῆς φιλολογίας. Ναι χάρις εἰς τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὴν παραδειγματικὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν χρηστοθήειαν ἣν ἐπεδείκνυνεν ὁ ἀοιδίμος διατρέχων τὸν δίαυλον τοῦ μαθηματικοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐπεσπᾶτο πάντοτε τὸν δίκαιον ἔπαινον τῶν διδασκάλων καὶ προεκάλει τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν εὐγενῆ ζῆλον τῶν συμμαθητῶν Του. Οὕτω δὲ διανύσας τὸν δόλιχον τῶν μαθητικῶν σπουδῶν του, θριαμβεύων πάντοτε καὶ ἀριστεύων ἀπεξεδύθη εἴτα εἰς τὸ κοινωνικὸν στάδιον πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων ἀρυσμένων ἐκ τῶν νωπῶν εἰσέτι δαφνῶν δι' ὧν ἐπεστέφθη τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν του ἐν τῷ μαθητικῷ σταδίῳ. Καὶ δὲν ἐφεύσθη ὁ ἀοιδίμος τῶν χρηστῶν τούτων ἐλπίδων Του, διότι, ὅπου καὶ ἂν ἐτάχθη ἐν τῇ κοινωνικῇ σταδιοδρομίᾳ ἡγωνίσθη ἀληθῶς εἴπερ τις καὶ ἄλλος γενναίως καὶ εὐθαρσῶς ἐπιδειξάμενος οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπιμέλειαν καὶ ἀφοσίωσιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθήκοντων αὐτοῦ. Πρὸ πάντων ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ὀξεῖα καὶ τεθηγμένη τοῦ ἀοιδίου διάνοια κατεδείχθη εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐξεπλήρου λεπτεπίλεπτα χρέη γραμματέως παρὰ τῷ ἀλήστου μνήμης κλεινῷ Ἀλεξάνδρῳ Καραθεοδωρῇ, ἡγεμονεύοντι τότε τῆς εὐάνδρου νήσου Κρήτης καὶ εἴτα ἐν τῷ πρώτῳ πατριαρχικῷ γραφείῳ ἔνθα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὤλην πιστῶς καὶ εὐόρκως ὑπηρέτησε. Ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην θέσιν, ἔνθα ἐκλήθη ὁ ἀοιδίμος ἐτίμησεν αὐτὴν πολλαχῶς ὠφελήσας τὴν κοινωνίαν διὰ τῶν φώτων τῆς διανοίας του ἄλλοτε ὡς συντάκτης καὶ διευθυντῆς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας», ἄλλοτε ὡς ἐκδότης, ἄλλοτε ὡς δημοσιογράφος τῆς «Βυζαντινῆς», περιοδικῆς, καὶ ἄλλοτε ὡς ποιητῆς διαφόρων ἐπιγραμμάτων καὶ ἐπιτυμβίων ὁδῶν. Κυρίως ὁ ἀείμνηστος διεκρίνετο διὰ τὴν βαθεῖαν γνώσιν τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας καὶ τὸν εὐγενῆ ἔρωτα ὃν περίπαθως ἔτρεφε πρὸς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν. Ἀλλως τε ἦν ἀνεψιὸς τοῦ πολλοῦ ἐκείνου Ἡλίου Τανταλίδου τοῦ μουσοτραφοῦς καὶ ἐμπνευσμένου ποιητοῦ τῆς ν. Ἑλλάδος. Μαρτυροῦσι δὲ μοι τοὺς λόγους καὶ τὰ ὀλίγα μὲν ἀλλὰ χαριτωμένα προϊόντα τοῦ ποιητικοῦ ταλάντου τοῦ ἦτοι τὰ διάφορα ἐπιγράμματα καὶ ἐπιτύμβιοι ὧδαι αἵτινες καταγαλίζουν τὰς ἀρετὰς πολλῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν καὶ διαϊωνίζουσι τὴν ἀγαθὴν μνήμην αὐτῶν.

Β'.) Ὅτι κυρίως ἀποτελεῖ τὸ λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν πλαίσιον τῆς βιογραφικῆς εἰκόνας τοῦ ἀείμνηστου τοῦτο εἶναι ὁ εὐγενὴς καὶ ἔνθεος τῷ ὄντι ζῆλος, οὗ ἐνεφορεῖτο ἡ εὐσεβὴς αὐτοῦ ψυχὴ πρὸς τὴν ἁγίαν ἡμῶν θρησκείαν καὶ ἀμώμητον πίστιν. Ἀληθῶς θαυμάσια συνεδυάζετο ἐν τῇ φαεινῇ διανοίᾳ καὶ τῇ ἀγνῇ ψυχῇ τοῦ μεταστάντος ἡ παιδεία καὶ ἡ θρησκεία. Ἡ δὲ θεσπέσιος καὶ θιμῆρης ἀρμονία τῶν θείων καὶ ὑψηλῶν τούτων αἰσθημάτων προσδίδουσα ἀντηρᾷ τινα αἴγλην εἰς τὴν συμπαθεῖ καὶ ἡρεμον αὐτοῦ μορφήν, καθίστα αὐτὸν ποθεινότερον καὶ ὑπέροχον τῶν ἄλλων, ἐπίσης τῆς παιδείας ἐραστῶν, ἀλλ' οὐ τῆς θρησκείας ζηλωτῶν. Δυστυχῶς τὴν σήμερον παρατηρεῖται μία τάσις ὀλεθρία, τείνουσα εἰς τὴν διάζευξιν τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τῆς θρησκείας καθ' ὅσον ταύτην, θεωροῦσιν οὐχὶ προοδευτικὸν καὶ συντελεστικὸν παράγοντα ἐκείνης ἀλλὰ πολέμιον καὶ ἀνατρεπτικόν. Καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι ἀπατῶνται πλάνην οἰκτράν, διότι ἡ ἐπιστήμη ἐν γένει μὴ ζωογονομένη

διὰ τοῦ ζωοπαρόχου καὶ φερεισίου φωτός τῆς θρησκείας φθίνει καὶ φυλλορροεῖ. Ναὶ ἡ ἐπιστήμη ὅταν δὲν καταρδεύεται ὑπὸ τῶν ζωπύρων ναμάτων τῆς θρησκείας καὶ δὲν φωτίζεται ὑπὸ τῶν θαλπερῶν ἀκτίνων τῆς πίστεως γεννᾷ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸν θεοστυγῆ τύπον καὶ τὸν ἐπάρατον ἐγωϊσμὸν ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποβαίνει ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἡθικῶν κακῶν, ἀποξηραίνει ὡς ἄλλος αἰχμηρὸς λίψ καὶ τὴν θαλερὰν βλάστησιν τῆς διανοίας καὶ δηλητηριώδεις καθιστᾷ τοὺς σαπρούς αὐτῆς καρπούς. Ὁ λόγος εἶναι προφανής, πᾶσα ἐπιστήμη εἶναι μία ἐπὶ μέρους ἀλήθεια. εἰς δὲ τὴν θρησκείαν ὑπάρχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας διότι αὕτη τῆς θείας ἀδύσσου ἐχομένη ἀνάγεται εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν πάσης γνώσεως καὶ ἀληθείας ὥστε ὅσον μία ἐπιστήμη καίται πλησιέστερον πρὸς τὴν θρησκείαν τόσον προσεκτάται περισσύτερον κύρος ἀληθείας καὶ τάνάπαλιν ὅσον ἀπομακρύνεται ταύτης τόσον ἀλλοιοῦται καὶ ἀποβάλλει τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς ἀληθείας. «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου» ἐν τῷ Θεῷ λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος «εἰς πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας ἀποκεκρυμένοι». (Κολοσσ. β, γ) Ὁθεν κατὰ ταῦτα ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων εἶναι καὶ ἀληθὴς χριστιανὸς καὶ ἐνερμος λάτρις τοῦ Θεοῦ. Τοιοῦτος τῷ ὄντι ἦτο καὶ ὁ αἰδιδίμος οὗ ἡ εὐρεῖα καὶ φαεινὴ διάνοια πτερουμένη διὰ τῶν πτερύγων τῆς θρησκείας μετρησιούτο εἰς τὰς αἰθερίους ἐκείνας ἐκτάσεις τῆς ποιήσεως καὶ τῆς λοιπῆς τῶν λόγων ἁρμονίας.

Ἀλλὰ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ὁλης αὐτοῦ ἀθληφόρου βιωτικῆς σταδιοδρομίας κοσμεῖ ἐπὶ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ κορυφῆς ὁ στιλπνὸς καὶ φωτοδόλος ἀδάμας τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Ἡ ἀληθὴς πίστις ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ἐκμαιεῦσι καὶ κυοφορεῖ τὰ θεάρεστα ἔργα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ προκειμένου νεκροῦ αἰέποτε ἐσφυζον οἱ εὐγενεῖς παλμοὶ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ ἐγκαρδίου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. ἦτο λοιπὸν ποτε δυνατόν εἰς μίαν τοιαύτην καρδίαν τὸ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς πίστεως αὐξάνομενον ὑπὸ τὴν δρόσον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν ἀνταύγειαν τῆς θείας χάριτος νὰ μὴ παρῇγε θάπτον ἢ βράδιον τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τῆς ἐλεημοσύνης τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς λοιπῆς εὐσεβείας; ἄλλως τε ποῦ ἀλλαχοῦ δέον νὰ ἀποδώσωμεν. παρὰ εἰς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ εὐσέβειαν τὴν ἀφοσίωσιν ἐκείνην, ἣν ἐδείκνυν ἐν τῷ καθήκοντι; Εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τούτου δὲν ὤκνησε νὰ προσενέγκῃ ὡς εὐπρόσδεκτον καλλιέργημα καὶ τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ὑγείαν. Μὴ δὲν ἦτο ἀπαύγασμα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἐναρέτου αὐτοῦ πολιτείας ἡ μειλίχιος ἐκείνη συμπεριφορὰ καὶ ἡ πρηνήνεια τῶν τρόπων, οὓς ἐδείκνυε ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ ἀνατροφῇ; Ἡ συμπαθητικὴ ἐκείνη ἐκφρασις ἡ ὁποία ἐπήνθει ἐπὶ τῆς μελιχρῆς ὀψέως του τί ἄλλο ἦτο, ἢ ἀντανάκλασις τῶν εὐσεβῶν αἰσθημάτων του; Διὸ καὶ ὁ αἰδιδίμος διὰ τὴν τοιαύτην πίστιν καὶ εὐσέβειαν του προσεκτέσαστο εὐγενεῖς τίτλους εἰλικρινοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης παρ' ἅπασιν τοῖς συναδέλφοις αὐτοῦ καὶ τῇ ὑψυλῇ κοινωνίᾳ ἐν ᾗ ἀντρεφέτο. Οὕτω διανύσασα ἡ ὁδοιπόρος αὐτοῦ ψυχὴ τὴν ἐπίγειον τροχίαν τῆς καὶ ἀπηυδηκυῖα πλέον ἐκ τῆς βιωτικῆς σταδιοδρομίας ἡρέμα ἐπαναπαύθη ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης. Χαίρουσα δὲ καὶ ἀγαλλομένη προσεδόκα νὰ ἴχῃσῃ ὁ νικητήριος παιὰν τῆς ἀθανασίας. Οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι πιεφυγίζοντες περὶ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του, ἐνίσχουν καὶ παρηγόρουν αὐτὸν ἀγωνιῶντα κατὰ τὴν φρικτὴν ὥραν τοῦ ἐπωδύνου θανάτου. Ναὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ εὐσεβὴς αἰσθάνετα

ἀγωνίαν κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν τῆς ψυχῆς διότι βλέπει σθεννύμενον πρὸ τῶν ἀμαυρουμένων ὁμμάτων του καὶ ὑπεκφεύγοντα πρὸ τῶν ψυχομένων ποδῶν του τὸν κόσμον· ἀλλὰ τὴν ἀγωνίαν ταύτην διαδέχεται ἀμέσως ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς ἅμα ὡς ἀναπετασθῶσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς αἱ ἀγλαόμορφοι πύλαι τῆς οὐρανοῦ βασιλείας. Βλέπει τότε οὗτος ὡς πρωτοδιάκονος Στέφανος τὸν χρυσοκέντητον θρόνον τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς ἀπατράπτοντα τῇ αἴγλῃ τῆς τρισηλίου θεότητος· ἀντικρύζει οὗτος μὲ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς τοὺς παραδεισίους λιμῶνας τῆς τρυφῆς, ἀκούει γλυκὰ καὶ ἥρεμα κελαρύζοντας τοὺς χειμάρρους τῆς οὐρανοῦ εὐδαιμονίας καὶ ἀμέσως ἐν θεσπέσιον καὶ ἀγγελικὸν μεῖδιμα ἀνατέλλει ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του· ἀναλογίζεται τὰ οὐράνια ἐκεῖνα ἀγαθὰ ἃ κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, οὓς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη καὶ μία ἀνέκφραστος ἱλαρότης διαχέεται εἰς τὴν συμπαθεῖ αὐτοῦ μορφῇ. Οὕτω τέλος ἐν μέσῳ τῶν ἱλαρῶν μευδιαμάτων κλίνει ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἄνθος τρυφερόν ὑπὸ τὴν Ζεφύρειον πνοὴν καὶ παραδίδει εἰς τὸν πλάστην τὴν ἥρεμον αὐτοῦ ψυχὴν. Καὶ ἰδοὺ εἰς τὸ γερὸν αὐτοῦ σκῆνος πῶς διαλάμπει εἰσέτι τὸ ἥρεμον καὶ σεμνὸν κάλλος τῆς ἀποπτύσεως ψυχῆς εἰς τὴν νεκρικὴν αὐτοῦ ὄψιν ἀντανάκλαται· εἰσέτι ἡ φωτοδόλος ἀνταύγεια τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος μεθ' ἧς συνοδεύεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα «μακάριοι οἱ ἱεροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἅπ' ἄρτι καὶ λέγει τὸ πνεῦμα ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν». Γένοιτο

Παρακαλοῦνται αἱ ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιτολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὁρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδομεν, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὐταὶ τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεωρ. Θεωδωρίδης, χριστιανὸς, ὁρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Κλουτσούκ Γλαζιτζή) καὶ ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Ἑλένης, θυγατρὸς Λεωνίδου Παπαγιαννοπούλου, χριστιανῆς ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ὁκτωβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων

3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὁρθόδοξος, ὑπὸ κήρυξος ὁθωμανός, ἐργάτης ἐκ Δελφινῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὁρθόδοξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοικοῦ Καζλῆ-Τσεσμέ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστειῶς. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστειῶς δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

δ' Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξοντα ἀρ. 75 καὶ ἡμερομ. 22 Σεπτεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον Παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4371 καὶ ἡμερομ. 21 ἰουνίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Γιωθάνοβιτς τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρουνή, κατοικοῦ Σισλῆ, κατὰ Ἰωσήφ Γιωθάνοβιτς, ὑπηκόου Μαυροβουνίου, ἄλλοτε καθάσῃ τοῦ Ρωσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτόν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐβδομήκοντα πέντε (ἀρ. 375) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

δ' Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7/8βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαμ. Χαρισιάδου, ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κων-

σταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἀρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεῖ:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἐφείσιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὃ σημειῖται καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσιεύσει μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν διαδίκων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὁθωμανικᾶς οὐκτῶ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδοκοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. α. α.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. Ἀπόστ. Τρυφῶνος,

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπὸ κήρυξος ἑλλήν, τέως καθηγητῆς τῆς μουσικῆς, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Μαϊμάνογλου, ὑπηκόου ἐλληνίδος, κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ὁδὸς ἱκί-κουγίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

δ' Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 726860